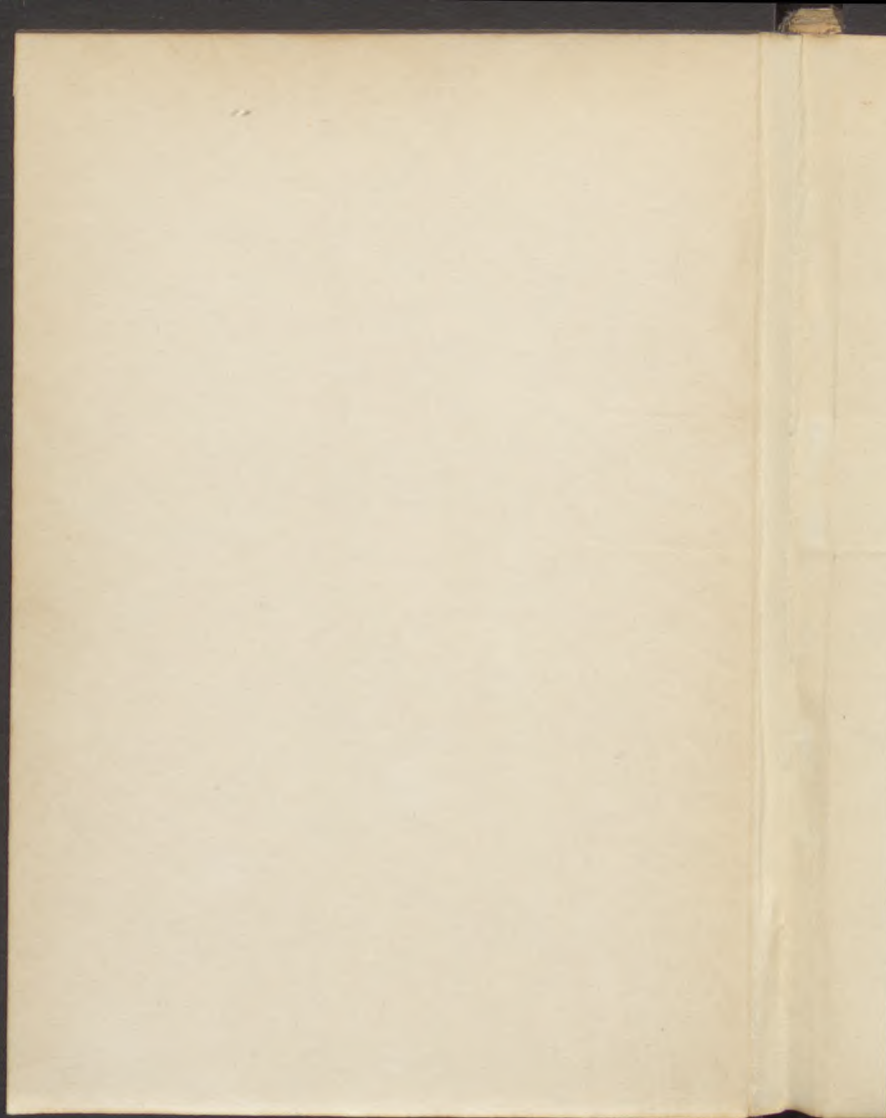
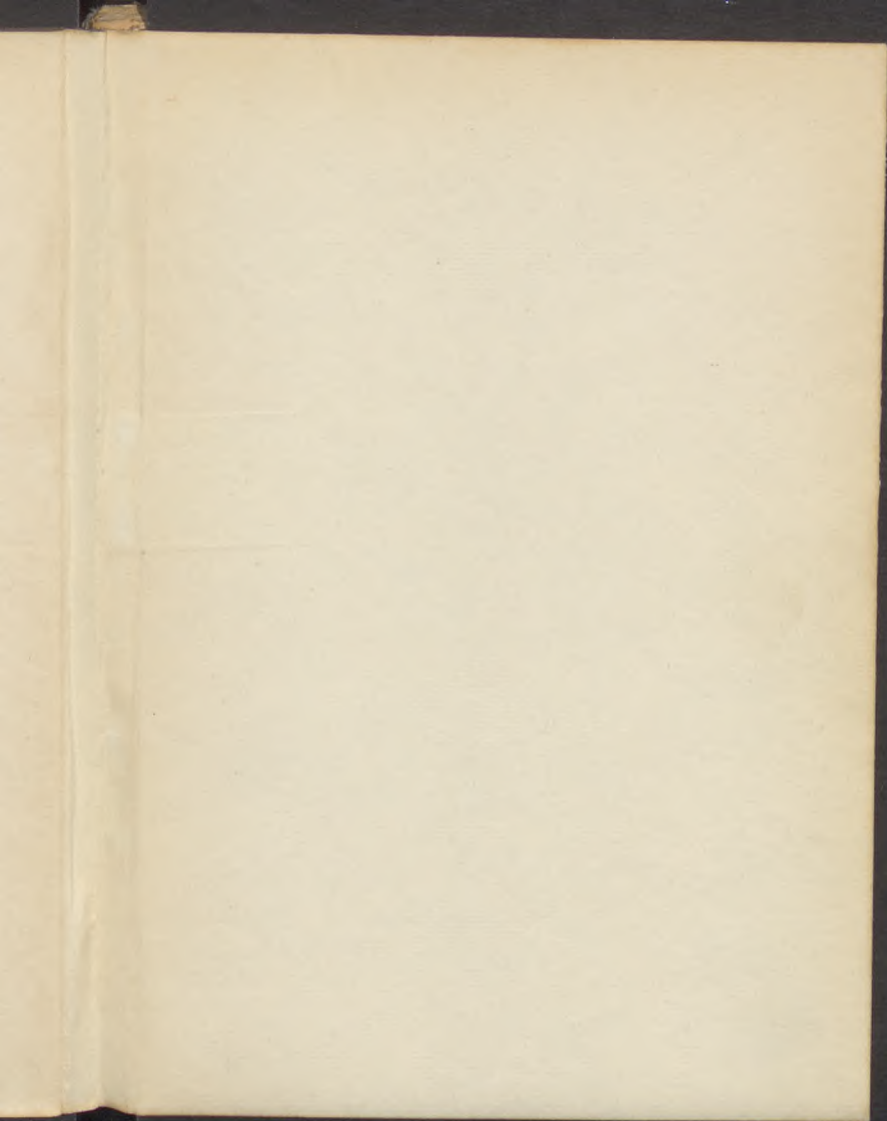


12202

/11.45.





ARK

G. FOR

AN

220
45



Palla J.

ARKA REGENYTÁR

G. FORSTER:

AN SEBASTIANI FUTÁR

2202
45



10
FILLÉR

Pálfa J.

TAR

A sz

A Függelék Hódító útja

2. FÜZ. ALATT



1933. II. 16.	55.000	400.000	430.000	465.000
<i>Thaddeus</i>	<i>1933. április</i>	<i>1933. október</i>	<i>1934. január</i>	<i>1935. január</i>

A Függelék a legelterjedtebb napilap!

Fizessen Ön is elő!

TARKA REGÉNYTÁR

A san-sebastiani futár

IRTA:

G. FORSTER

BUDAPEST, 1898 NOVEMBER 8.

II. évfolyam

45. szám

bc

45.

A Tarka Regénytár eddig megjelent kötetek:

I. ÉVFOLYAM.

- | | |
|---|---|
| 1. F. G. Berry: Az X91 m-
kat temploma. | 14. G. Forster: A négas kin-
caes földjén. |
| 2. Paul Thomas: A Sarga
örvény. | 15. S. France: A vörös bi-
lincs |
| 3. G. Forster: A titokzatos
S/7. | 16. Paul Thomas: Titokza-
tos-natalom. |
| 4. L. Condor: Az álarcos
lovas | 17. Komáromy Z.: Párba a
pestissel |
| 6. O. Wood: Az átoksziget
kincse. | 18. E. Thompson: A gyilkos
fák szigete |
| 6. G. Forster: Emberrázár
Abessziniában | 19. Franz Schulz: Abesszi-
nis poklában. |
| 7. Kondor L.: Egy külső-
nős végrendelet. | 20. E. Rolph: Az ismeret-
len ellenfél. |
| 8. E. A. Rodriguez: A
hallgatás hajója | 21. C. Burton: Jimmy boss-
zút áll. |
| 9. H. Lázár L.: A pam-
pák öröge. | 22. L. Grawe: Élettogytig-
lan. |
| 10. G. Dawes: Merénylet a
taxiban | 23. H. Lázár István: Pam-
pák fia |
| 11. G. Forster: Életre-ha-
lára Abessziniában. | 24. J. Chiron: Yvonne re-
gényo. |
| 12. Kertész M.: A fonyere-
mény | 25. Juhász L.: Vissza az
életbe |
| 13. E. A. Rodry: Találko-
zás a halállal. | 26. C. Green: Titkos szol-
gálat. |

Kapcsolódó a TARKA REGÉNYTÁR kiadó-
hivatalában VIII. József-körút 5. III. eme e!

A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50.
Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.327.

I. FEJEZET.

Jobbra mellettem meg lángokban állott az év-
százados templom, amely az alacsony dombon
uralta a környező vidéket. A falu mellett délkelet-
nek húzódó dombsor mögött még szóltak a gép-
fegyverek s az alattam fehérítő makadámúton vő-
röskeresztes autók szállították a sebesülteket
vissza, San Sebastián felé. Farönkből összetákol-
asztalomnál ezernyi moszkító nyüzsgött az aceti-
lén-lámpa körül.

Bosszúsan forgattam az előttem heverő jegy-
zetsomót, amely az elfogott anarchisták vallomá-
sait tartalmazta. Tízórás harc után nem kellemes
dolog elintézni a polgárháború adminisztrációját.
Pedro, a szakaszvezetőnk, most vezette hozzám az
utolsó foglyot, egy öles természetű, sötétbarna arcu,
rosszképű andaluziait.

— Milyen rangot viseltél az anarchista csa-
patoknál?

— Lövészmeister voltam a géppuskásoknál.

— Tudod, mi vár rád?

— Tudom hát. Akasztófa. De biztos lehetsz
benne, hogy ti is a fűbe haraptok hamarosan.

— Egyelőre még élünk s amint látod, úgy menekültek előlünk, mint a riadt barmok.

Koromfekete szemében gonosz fény villant. Sebheyles szája vigyorgásra torzult.

— Már nem sokáig. A palmaai különítmény rövidesen akcióba lép s a dinamiterok majd ellátják a bajotokat.

Összehúzott szemekkel nézett rám. Olyan volt, mint egy sarokbaszorított, alattomos hiéna.

— Ide hallgass, — szóltam alig palástolható undorral. — Megérdemelnéd, hogy felakasztassalak, mint ahogy a többi hasonszórú gazemberekkel tettem. De neked hajlandó vagyok megkegyelmezni, ha okosan elmondod, hogy mi történik Palmában.

Vállat vont.

— Füttyölök a kegyelemre, de ha kíváncsi vagy, elárulhatom, hogy Palmában az anarchista csoport legkiválóbb tagjai megesküdtek arra, hogy minden eszközzel — érted, minden eszközzel, — felveszik a harcot veletek szemben. Ha nem értenéd, ez annyit jelent, hogy minden kiváló tiszteteket meggyilkolják besurranó embereink, minden löporraktártok levegőbe röpül és minden titkotok el fog tűnni a főhadiszállás trezorjaiból.

— Ostobaságokat fecsegsz. Honnan tudhatnád te, a csapatbeli, hogy mit terveznek a dinamiterok...?

— Magam is közéjük tartozom. S most már felakaszthatatsz, mert akkor sem mondok el többet, ha tüzes vassal akarod belőlem kiesikarni.

Nagy kedvem lett volna valóban megpróbálni a tüzes vasat, ha egyáltalán érteném a modern inkvizíciónak ilyenféle fogásait; ezt azonban már

csak azért sem tehettem meg, mert a szakaszvezetőm ismét előbukkant a sötétségből.

— Zárt parancs, — mondta kurtán s elémtette a jellegzetes zöldszínű futárborítékot.

Intettem s a foglyot elvezették. Kíváncsian bontottam fel a parancsot. Ybanéz ezredes aláírását pillantottam meg s fölötte a kurta sort:

„Azonnal jelenjen meg az ezredparancsnokságnál.”

Felugrottam a fatönről és negyedóra múlva szilajon vágattam vissza az összelőtt úton az ezredparancsnokság felé.

Irun romjai felett már pirult a hajnal, amikor elértem az ezredparancsnokság épületét. Átadtam az írásos parancsot a segédtisztnek. Éppen csak belenézett s már is megindult előttem a régi vadászkastély tekervényes folyosóin. A halálos csendben keményen kopogtak lépéseink a kitaposott kőkövökhöz. A sötét folyosón csak egyetlen ajtó alatt szűrődött ki keskeny fénysáv.

A segédtsízt megnyitotta előttem az ajtót és visszalépett.

A szobában, amelybe beléptem, vastag füstfelhők úsztak a levegőben s a rozszant székeken három férfi hajolt a kiterített térképek fölé. Ybanéz ezredes jellegzetes alakját azonnal megismertem, a másik két embert sohasem láttam.

Az ezredes feltekintett rám és kurta gesztussal intett.

— Jöjjön közelebb őrmester. Uraim, ez itt Edmondo de Senky, a 9-es marokkói ezred őrmestere, ugyanaz, aki Barcelonában a vörösök laktanyájában zendülést keltett.

A két férfi felemelkedett. Egyikük magas, arisztokratikus megjelenésű katona volt, a másik, bár szintén uniformis lógott a termetén, inkább maskarába öltözött borbélysegédnek nézett ki.

A magasabb férfi végigmért.

— Ön tehát az a legendás bátorságú katona, akiről éppen eleget volt alkalmunk hallani...? Nos, azt hiszem, lesz alkalma ismét bebizonyítani bátorságát.

Szó nélkül meghajtottam magam. Egyik embert sem találtam vonzó megjelenésűnek s ilyenkor jobb, ha vigyázok szavaimra.

Most az alacsonyabb borbélykinézésű szólított meg.

— Mondja csak, őrmester, ismeri maga az utat San Sebastián és a leoni hadtáppállomás között?

— Egyetlen utat sem ismerek Spanyolországban. Nyolc éven keresztül az afrikai légio tagja voltam és ezen a vidéken nem jártam soha.

A férfi az ezredes felé fordult.

— Akkor hát ez az ember sem megfelelő...

— Azt hiszem, tévednek az urak, — válaszolt az ezredes. — Senki őrmesterért kezességet vállalok. Ha valaki, ő biztosan el tudja végezni a feladatot.

— Elvégre mindegy, — legyintett a borbélyképű. — Nem nagyon bízom ebben a dologban, de azért megpróbáljuk...

Hozzám fordult.

— Ön holnap reggel jelentkezik nálam. Zárt parancsot kell vinnie Leonba. Az úton, a burgosi vasútvonal mentén anarchista járőrök cirkálnak,

tehát vigyáznia kell, hogy el ne fogják. Vállalkozik?

Pillanatig gondolkozva néztem rájuk. Valahogyan nem tetszett nekem ez a két ember. Kúrtán, félvállról válaszoltam:

— Nem...!

Három szempár meredt rám csodálkozva. Csend támadt. Azután az őrnagyi rangjelzést viselő magasabb férfi szólalt meg.

— Jól hallottam? Megtagadja az engedelmességet?

— Nem. Barcelonai vállalkozásom után Ibanez ezredes azt kérdezte tőlem, hogy mit kívánok jutalmul. Én a csapatszolgálatot kértem és most egyszerűen ragaszkodom ehhez a megállapodáshoz.

Az őrnagy felcsatolta a kardját. Kinézett az ablakon, amelyen már a reggel fénye sugárzott be a szobába.

— Azt hiszem, elég lesz mára. Ezredes úr jól tenné, ha szemmel tartaná ezt a fickót. Túl önálló és túlságosan merészen gondolkodik.

Tisztelgett és az ajtó felé tartott. A borbélyképű követte. Megvártam, amíg bezárul mögöttük az ajtó, azután csodálkozva fordultam az ezredeshez.

— Excellenza, kérdezhetek valamit?

— Tessék.

— Ki ez az ember, aki őrnagy létére távozási engedélyt sem kér öntől s úgy viselkedik, mintha ő lenne a parancsnok...?

Az ezredes idegesen elnyomta cigarettáját a hamutartón és felállott:

— A főadiszállás megbizottja, Astura herceg. A kisebbik pedig Seroa hadnagy, a segéd tisztje.

Tegnap óta vannak itt s mondhatom, mára már sikerült fenekestől felforgatniuk mindent.

Elhallgatott, az ablakhoz lépett s hosszan bámulta a ház előtt bólogató cserfák lombját.

Végül visszafordult és fáradtan legyintett.

— Azt hiszem, az a baj, hogy túlsok a szakértelem a nemzeti csapatok vezérkarában. Egyszerűbben kellene csinálni a dolgokat, amúgy afrikai módon. De mindegy. Keressen magának szállást valahol s déltájban jelentkezzék nálam.

Sapkájához emelte a kezét és elballagott. Fáradt lépésain látszott, hogy tíz esztendő óta öregedett, amióta elhagyta a légio afrikai székhelyét.

II. FEJEZET.

Az ezredes távozása után kisideig tanácsstalanul állottam a szobában, majd végigmentem a folyosón és sorra próbálgattam az ajtókat. Valamennyi zárva volt. Visszatértem előbbi helyemre, és elhatároztam, hogy az ott látott alacsony kezeveten pihenek addig, amig el nem kergetnek. Kinyitottam az ablakot és kikönyökölve, gondolatlanul bémézkodtam bele a hajnalba.

Magam sem tudom meddig állhattam az ablaknál, amikor a hátam mögött váratlanul meg-reccsent a padló. Könnyű kis zaj volt, alig több, mintha egér szaladt volna át a szobán; a sivatag esendjében edzett idegeim azonban ennél apróbb jelekből is tudtak fontos eseményekre következtetni.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ebben a pillanatban felébredt bennem a gyanú. Inkább ösztönösen fordultam meg az ajtó felé.

Most már tisztán hallottam, hogy valaki settenkedik az ajtó előtt. Nem akartam a váratlan látogatókat idő előtti közbelépéssel megzavarni. Mozdulatlanul álltam. A zaj hangosabb lett s már-már arra gondoltam, hogy a takarító altisztek

kezdték meg reggeli munkájukat, amikor zárnyílorgás ütötte meg a fületem. Éles, bántó hang volt, mint amikor idegen kulccsal akarnak valamit felpattantatni.

Az ajtó mögé bujtam. Emlékeztem rá, hogy követlenül mellettünk, a folyosón, hatalmas két-szárnyú ajtó vezet a vadászkastély hátsó, egészen elkülönített részébe. Oda, ahol a törzsvezérkar székel. Valaki ennek az ajtónak a zárját próbálgatta alkulccsal, meglehetősen ügyetlenül, igazi dilettáns módra.

Halk recsegés jelezte, hogy az ajtó kinyílt. Vártam még néhány percig, hogy a váratlan látogatókat tettenérhessem.

Zajtalanul, felvont revolverrel léptem a szobába.

Hatalmas terem volt, a közepén óriási asztal. Az asztalon heverő térképeken most szabályszerű betörőszerszámok heverték s a széles hátsó fal mellett terpeszkedő páncélszekrény előtt két alak bajlódott a zárral.

Könnyű volt kitalálni, hogy az elzárt írásokat keresik.

Pillanat alatt meggyőződtem arról, hogy az ablakokat sűrű vasrács védi, a gazfiokék tehát csak az egyetlen ajtón menekülhetnek. Azt a kijáratot azonban biztosan védte a revolverem.

Megszólaltam.

— Jó reggelt, senorcs.

Villámcsapás sem okozhatott volna olyan megdöbbenést, mint amelyet váratlan szavaim keltek. A két alak, mintha dróton rántották volna őket, felpattant és kitégült szemekkel meredt rám.

A következő pillanatban azonban már az én kezem állt meg bémán a levegőben.

Astura hercege és Serao hadnagy álltak előttem. Az arcukon fakuló sápadtság minden beszédnél ékezebben igazolta, hogy titokzatos munkájukat a legrosszabbkor zavartam meg. Az őrnagy megpróbálta visszanyerni hidegvérét, hangja azonban észrevehetően reszketett, amikor megszólalt:

— Megbolondult, őrmester? Miért zavar?

Tudtam, hogy ebben a pillanatban az élettemmel játszom; ha történetesen valóban Astura hercege áll előttem, veszve vagyok. A betörőszerszámok azonban kevés kétséget hagytak aziránt, hogy Astura hercege sohasem látta Mola tábornok főhadiszállását.

Nyugodt, szenvtelen hangon szóltam meg.

— Figyelmeztetem az urakat, hogy a legelső gyanús mozdulatra lövök. Ezt a játszmát elvesztették, senores.

Ugy látszott, nem is gondolnak ellenállásra; mégis olyasmi történt, ami javukra döntötte el a küzdelmet.

Azt hiszem, figyelmemet túlságosan lekötötte a herceg személye s ezért nem vettem észre a hadnagy alattomos mozdulatát. Csak annyit láttam, hogy az ablak előtt vakító fény villan; dörrenés visszhangzott s a következő pillanatban elsőpről lendülettel nekem ugrott valaki. Ugyanebben a másodpercben eldörrent az én revolverem is.

Az őrnagy véresen összeesekült. Én azonban egyensúlyomat veszítve, a földre zuhantam s mire feltápáskodtam, egyedül találtam magamat a vérben vonagló áherceggel.

Serao hadnagy eltűnt. Már a lépéseit sem hallottam a folyosó felől.

Odaléptem a vérében fetrengőhöz és felemeltem.

Mielőtt még hozzáfoghattam volna zsebeinek átkutatásához, rohanó lépések közeledtek a lépcső felől s a termet a felriasztott fegyveres őrség emberei özönlötték el. Bosszúsan förmedtem rájuk.

— Most jöttök, amikor már minden késő? Értesséte valaki az ezredest, azután körülvenni a kertet! Az egyik jómadár megugrott, valahol a közelben kell rejtőznie!

Lefektettem a sebesültet és fölé hajoltam. Vállát érte a golyó. Száján véres hab bugyogott.

— Idehallgass. Ha beszélsz, orvost kapsz, ha nem, kidoblak az emberek közé s negyedóra alatt a csontjaidat is darabokra török. Honnan jöttetek?

— Palmasból.

— Hányan vagytok?

— Csak ketten.

— A páncélszekrényt akartátok feltörni?

— Igen, a burgosi felvonulási terv miatt.

Felnyögött és elvesztette eszeméjét. Bosszúsan álltam fel. Az ajtón ebben a pillanatban lépett be az ezredes.

— Mi történt itt?

— Astura hercege egy kicsit felesapott betörőnek... — válaszoltam gúnyosan és az eszméletlen sebesültre mutattam.

Az ezredes közelebb lépett.

— Ne tréfáljunk. Mit jelentsen ez?

— Azt, excellenza, hogy Palmasban az anarhisták legválogatottabb társasága különítménybe tömörült a nemzeti csapatok titkainak megszer-

zése érdekében. Ha tehát ez ellen védekezni akarunk, akkor az első és legfontosabb feladat kifűstöltni ezt az ördögfészket.

— Nagyon jól tudja, hogy Palmas megközelíthetetlen magasságban fekszik a hegyek között. Hetekbe telik, amíg odaérünk.

— Semmi sem lehetetlen, excellenza. Ha felhatalmaz rá, megkísérlem az előnyomulást és guerilla módszerrel nekimegyek az anarchistáknak.

III. FEJEZET.

Az előretolt táborörs fogalma a világháború alatt sem jelentett kényelmes alvást, naponkénti tisztálkodást, vagy különösebb életbiztonságot. Afrikában a táboriörs egyértelmű volt a riffek őr-támadásaival, a váratlan megrohanással és a azomjanhalással. Mégis, mindezek a veszedelmek eltörpültek azok mellett a szörnyűségek mellett, amelyeket a polgárháború vérzivatarába borult Spanyolországban ismertem meg, a paluasi kolostor és a mellette emelkedő stratégiai fontosságú magaslat birtokáért folyó harcokban.

Itt megtörtént az, hogy az anarchisták a kifosztott sorrential állattani intézet mérgeskigyóit bocsátották ránk az előretolt táboriörs sátrai közé s megtörtént az is, hogy foglyainkat a járvány-kórház betegeiről lehúzott fertőzött ruhákban kergették vissza közénk — az emberiség és kultúra nagyobb diadalmára.

Ezen a frontrészen minden pillanatban el kellett készülni a halálra; de még sem gondoltam volna, hogy az igazi veszedelem egy magas szikla-csúcs tetején függő, apró mozgó pont alakjában fog jelentkezni előttem.

Pedig ez történt.

S ha meggondolom, hogy akkor egyetlen puskalövés elég lett volna ahhoz, hogy magamat s néhány száz derék bajtársamat rengeteg szenvedéstől mentsem meg, még ma is ökölbe szorul a kezem.

Azon a hajnalom mélyen aludtam abban a gödörben, amelyet ideiglenes hálószobámmá neveztem ki, amikor embereim egyike izgatott sietséggel felrázott.

— Őrmester...

— Na... mi baj...?

— Mozognak az anarchisták... a sziklafalon meg valaki ereszkedik lefelé...

— Megbolondultál...? A sziklafal megmászhatatlan.

— Mindnyájan azt hittük eddig, őrmester, most azonban mégis kapaszkodik valaki rajta...

Felugrottam. Az olajfák lombjának sátra alól festői kilátás nyílt az alattunk elterülő völgyre, míg jobbra a Guinasera magaslat meredek sziklafala nyúlt az ég felé.

Ez a meredek szikla tette tíz nap óta bevehetetlen erősséggé Palmast s ez volt az oka annak, hogy a légioszred ugyanennyi nap óta tehetetlen gyermekként ácsorgott a befészkelődött anarchisták sorai előtt.

S ennek a megmászhatatlan bércek itt-ott fagyalbokrokkal és hegyifúvel benőtt oldalán most valóban apró, fekete pont mozgott lefelé...

Balra, a völgybejárat kavernákkal díszített útvonalon szapora mozgolódás jelezte, hogy az anarchisták készülnek valamire.

— Szőkevény... — mormogta mellettem a

közlegény. — Ilyen nagy távolságból sem nyújt biztos célpontot s most arra várnak, hogy közelebb kerüljön hozzánk.

— Nem hiszem... — válaszoltam — hiszen felfülről is leszedhetnék, éppen elég kitűnő lövés van közöttük. Inkább azt hiszem, még észre sem vették...

Néhány katona gyülekezett körülöttünk. Hirtelen elhatározással felőjük fordultam.

— Bajtársak, az a szerencsétlen ott a biztos halál felé tart.

— Úgy van, — bólogattak — monthatetlen. Vagy alulról vagy felfülről lövük. De még mindig jobb így elpusztulni, mint azoknak a gazembereknek a kezei között.

— Nono... mi történne, ha megpróbálnánk megmenteni...?

— Lehetetlen, őrmester... mire az olajcserjések és szitává lövük...

— Persze, ha mi összetett kézzel nézzük a dolgot.

Izgatott moraj jelezte, hogy szavam ezúttal sem tévesztették hatásukat. Még egyszer felnéztem a sziklaesúcsra, amelyen a szökevény alakja mintha már tisztábban rajzolódott volna ki, azután parancsoló hangon fordultam embereimhez. Tudtam, hogy a hűséges fickókban egytől-egyig megbízhatom. Ha kell, valamennyien háborús nélkül vállalták volna a halált is értem.

— Ide halgassatok. Huszonötven vagyunk és van két géppuskánk. Ezzel az erővel akárhánszor egész kabil törzsek támadását vertük vissza. Csak éppen most nem tudnák zavarba hozni néhány anarchistát...?

Helyeslő morgás hangzott innen is, onnan is. Pedro, a második géppuska lövőmestere türelmetlenül közbekottyantott.

— Ne sokat beszéljünk, mert mulik az idő. Mondja meg, őrmester, ki mit csináljon, azután dologra, mert leszedik a szikláról azt a szerencsétlent.

— Helyes... Pedro, te öt emberrel és a második géppuskával előremész az út felé, ahonnan tegnap az ezred törzse támadni próbált. Lőni kezd a völgy bejáratát és gondod lesz arra, hogy az anarchistáknak ne legyen ideje a sziklafal felé nézelődni...

— Értem, őrmester... olyan pokoli zenebonát csinálók nekik, hogy holtuk napjáig megemlegetik... Indulhatok...?

— Indulhatsz... Terres szakaszvezető tíz emberrel felhúzódik a patakparti füzesig és biztosítja Pedrot oldaltámadás ellen. Természetesen nem kímélték a golyókat. Azt kell hinniök odaát, hogy újabb támadás készül.

— Úgy lesz...

— Várjatok még... Guilvinec, te ugyancsak öt emberrel és a géppuskával itt maradsz, de amint Pedro dolgozni kezd, te is löni fogod a barrikádokat. Három ember itt maradt tartaléknak, te pedig, Gomez, velem jössz. Eléje megyünk a szökevénynek.

Az emberek szétszéledtek. Visszakúsztam fedezékembe és magamhoz vettem a karabélyomat. Ennyi felszerelés még mindig elégnek bizonyult számomra veszélyes kirándulások esetén.

Gomez értelmes arcú, apró fickó volt; észlelését tekintve, azt hiszem, portugál lehetett; leg-

alább is Lisszabonból került a légióba, de soha még meghatrálni nem látta senki. Jobb kísérőt keresve sem találhattam volna.

Megindultunk a keskeny csapáson a sziklafal felé. Utunk első része nem volt veszélyes, mert a nagy távolság miatt akkor sem tehettek volna kárt bennünk, ha történetesen felfedeznek.

A sziklafal pereméről most tompa dörrenések hangzottak le hozzánk. Azt hittem az anarchisták felfedezték a szökevényt s puskagolyókkal akarják átsegíteni a leereszkedés nehézségein; a golyók azonban a mi közelünkben csapódtak be.

Az utat szegélyező cserjék lombja alatt kerestünk menedéket, így azonban sokkal nehezebben haladhattunk s mire kiértünk a sziklafal aljába, a menekülőt nem láttuk sehol.

Hátul már szaporán szóltak a gépfegyverek és dörögtek a puskák; Pedro valóban remekül dolgozott. A szűk völgybejáratban olyan pokoli lármát csapott a mütámadás, mintha egész zászlóalj indult volna rohamra.

Ennek ellenére a szökevény helyzete egy cseppet sem volt kellemesnek mondható. Valamelyik bokor tövében bujhatott meg, ahhoz azonban, hogy elérje az ösvény viszonylagos biztonságot nyújtó vonalát, vagy háromszáz méternyi nyílt terepet kellett volna végigrohannia. Ennek pedig a fele is elég volt ahhoz, hogy a pompás célzási lehetőséggel rendelkező anarchisták kényelmesen lepuskásszák.

Gomezt elindítottam bal felé, magam pedig jobbra fordultam, hogy végigcserkésszem a bozótot. Lehet, hogy megsebesült a szökevény, vagy talán megcsúszott és lezuhant a mélységbe.

Az anarchistáknak feltétlenül észre kellett venni bennünket; ennek ellenére alig pár lövés dörrent felénk, de azok is olyan messze csapódtak be, mintha a legzöldebb ujoncok puskáztak volna ránk.

Akkor még azt hittem, hogy ez pusztán véletlen; bár felébredt volna gyanakvásom, akkor sok kínos órától menthettem volna meg magamat és türelmetlen várakozástól a nemzeti hadsereg vezérkarát.

Negyedórás cserkészés után egy fagyalbokor tövében valami megmozdult előttem. Porlepte arcú alak emelkedett fel egy pillanatra, majd kimerülten visszahanyatlott.

Melléje kúsztam s akkor legnagyobb meglepetésemre női hangot hallottam felsóhajtani.

— Vízet...!

Lecsatoltam a kulacsomat s az ajkaihoz emeltem.

Hosszan, mohón ivott.

Arcán vastagon ült a por, amelyet az izzadtság valóságos sárrá olvasztott; még azt sem tudtam megállapítani, hogy fiatal vagy öreg, szép vagy csunya-e?

— Lábra tud állni...?

— Nem..., nem tudom... lezuhantam... azt hiszem, eltört a lábam...

Nem volt idő arra, hogy sokáig késlekedjek; hirtelen átnyaláboltam a nőt és rohanni kezdtem vele a cserjés felé. Alig értük el a legelső bokrokat, valósággal porzani kezdett a szikla a hátunk mögött.

Megálltam, hogy lélekezethez jussak; néhány pillanat múlva Gomez is mellénk zuhant lihegve.

— Átkozott kutyák... úgy lőnek, mintha csak körvadászat volna...

Vállat vontam.

— Úgy látszik, aludtak odafönt... pár másodperccel előbb három lövéssel leszedhettek volna valamennyiünket, — mormogtam s intettem Gomez-eknek, hogy segítsen vállra emelni az ájult nőt.

IV. FEJEZET.

Alaposan megizzadtunk mind a ketten, mire sikerült elérnünk a biztos állásokat. A nő ájultan hevert a karjainkban. Jómagam nem sok ügyet vettem rá, Gomez azonban félpercenként biztosított, hogy szebb vászonestétét keveset látott életében.

Hja, Gomez portugál volt, és pedig eléggé megtanultam életemben, hogy minél szebb egy nő, annál veszélyesebb a gyanatlan férfinemre nézve.

S ez a keserű igazság sajnos, ebben az esetben is tökéletesen beigazolódot.

A völgy bejáratánál Pedro már beszüntette a tüzelést és visszavonult az állások mögé, mire mi odaértünk. A rangidős altiszt éppen egy alhadnagynak tett jelentést, amikor felbukkantunk a mellvédek mögött.

Tisztelegve álltam eléje s pár szóval elmondtam a történeteket. Eppen csak fotó pillantást vetett a nőre, aztán félrevont.

— Őrmester, ennek Ybanex ezredes parancsára azonnal be kell vonubnia az ezredparancsnokságra.

— Csak nem történt megint valami baj...?

— Sőt... olyan jelenségek észlelhetők, amelyekről sürgős jelentést kell tenni... Azt hiszem, ismét futárszolgálatra akarják beosztani.

Elfintorítottam az arcomat, de azután megadóan vállat vontam.

Hlába, nekem már úgy látszik az a sorsom, hogy sohase sikerüljön névtelenül és szürkén megmaradnom a tömeg között; a véletlen vagy a kismet mindig kiemel s szeszélyesen dob ma ide, holnap amoda.

Az alhadnagy cigarettára gyujtott.

— A tábori őrs parancsnokságát én veszem át. Ön lehetőleg azonnal induljon. Az ezredes délre várja.

Szó nélkül összecsomagoltam a holmimat. Gomez közben felnyergelte öszvéreimet. Már indulóban voltam, amikor az alhadnagy ismét elébem állt.

— Őrmester, ez a nő, akit megmentettek, nagyon rossz bőrben van.

— Magam is úgy láttam. Azt hiszem, jól tenné, ha alkalommal hátraküldené. Lehet, hogy sürgős orvosi ápolásra szorul.

— Én is úgy gondolom. Talán maga mellé adok egy embert s ketten elszállíthatnák a parancsnokságig. Onnan mégis könnyebb kórházba vinni.

— Nem bánom. De akkor siessenek, mert indulni akarok.

Félóra múlva úton voltunk. Gomez hallgatóan lovagolt az öszvérré kötözött asszony mellett s nekem sem volt a beszélgetésre semmi kedvem.

A azökevény egyébként nem sok vizet zavart. Az út nagyobb részén eszméletlenül hevert, vagy

legalább is úgy tett, mintha eszméletlen volna. Néhányszor tenyögött s olyankor Gomez nagy buzgalommal megittatta.

Elmult dél, amikor megérkeztünk a parancsnokságra, a rommálőtt Molca falai közé.

A sebesültet néhány szanitész gondjaira bízam s azonnal a parancsnokzág épületébe siettem. Ybanez ezredes azonnal fogadott.

Markás arcán ezúttal mintha a szokottnál is több gond felhőzött volna. Mindamellett udvarias mozdulattal helyet kínált és cigarettát adott.

— Gyujtsen rá, senor Senky... és kérem, ne haragudjon, hogy bár ön kifejezetten csapatszolgálatra kérte magát, mégis megint kiderendeitem.

Könnyű gesztussal hártottam el a további bevezetést.

— Mondottam, ezredes úr, hogy szolgálataimat nem tekintem értékeseknek. Ön felljebbvalóm, tehát ugyanúgy rendelkezhet velem, mint akár melyik más altisztjével.

Gondfelhős tekintetét pillanatra megvilágította valami könnyű mosolyfele.

— Furcsa ember ön, senor Edmondo de Senky... vakmerő feladatokra vállalkozik, tiszser is megérdemli a tiszti kardbajt és azután jutalmul csapatszolgálatot kér. Az első arcvonalban...

Nevettem.

— Hozzászóktam már az első vonalhoz, rosszul érezném magamat a front mögött. Ennyi az egész.

Az ezredes felállt és hatalmas lépésekkel néhányszor végigmérte a szobát.

— Nos, elvégre erőszakkal még sem csinálha-

tok önből tisztet, ha ön nem akarja. Egészen más ügyben kértem ide.

— Hallottam, Valami újabb futárszolgálat...

— Még hozzá nem is nagyon egyszerű.

Hirtelen megállt előttem.

— Azt nem hallotta, hogy Rosita, a leányom, tegnap este ideérkezett...?

Éreztem, hogy az arcomat előnti a vér s azután, hogy elsápadok.

— De... hát hogyan engedhette meg, ezredes...?

— Egyáltalán nem engedtem meg. Rosita hírt hozott a főhadiszállásról.

Éreztem, hogy a sápadtság nem múlik el az arcomról s cigarettát tartó kezem is szemmelláthatóan remegett. Bosszúsan dobtam el a cigarettát. A Rositával megtett nyolcnapos tengeri út tehát még most is érezteti hatását. Nem tudom sem eltagadni, sem eltitkolni, hogy életembe — annyi viszontagság dacára is — beköszöntött a harmadik nő, talán az utolsó, akit fehéredő fejjel még szeretni tudnék.

Igyekeztem izgatottságomat palástolni az ezredes előtt. Azt hiszem, szánalmas kísérlet lehetett, de az ezredes úgy tett, mintha nem venne észre semmit. Ismét kemény, katonás hangon folytatta mondókáját.

— Rosita hírt hozott arról, hogy egyik fegyverszállító hajónk, amit Barcelonából való szökecsük közben önök is láttak a tengerről, megszökött a kikötőből és San Sebastian felé tart.

— Emlékszem rá... Rosamundának hívták a hajót.

— Úgy van ... nos, ez a hajó most a legjobb úton van, hogy ismét a vörösök kezébe kerüljön.

— De hát, hogy lehet az?...

— Nehéz erről beszélni... az a gyanúm s ezt a gyanúmat Rosita is megerősítette, hogy a főhadiszálláson anarchista kémszervezet dolgozik.

— Lehetetlen...

— Sajnos, úgy látom, ezzel a lehetőséggel nagyon is számolnunk kell. Rosita most azért jött ide, hogy megbízható futárt kérjen tőlem, aki átvágna a vörösök vonalán a tengerpart felé és a santa mariai rádióállomás segítségével értesítené a Rosamundát a veszedelemről.

— És ez a futár természetesen én lennék?...

— Önre gondoltunk, de...

Az ezredes elhallgatott és zavartan babrálni kezdett egy papírvágó késsel. Amikor ismét megszólalt, a hangja türelmetlen, csaknem bosszús volt:

— Én már nem ismerem ki magamat ezekben a bonyolult ügyekben. Rosita Caballera tábornok zárt parancsát hozta, hogy önt jelöljem ki a feladatra. Közben azonban a leányom úgy látszik mást gondolt, mert kijelentette, hogy ön semmi esetre sem vállalhatja a feladatot. Azt mondja, legjobb, ha a főhadiszállásra megy és személyesen jelentkezik a tábornoknál.

— Ezt nem értem... megengedi, ezredes úr, hogy személyesen kérdezhessem meg a senörítát?

— Felőlem megkérdezheti... bár a magam eszével csak arra gondolhatok, hogy Rosita a főhadiszállás biztosításának szolgálatába szeretné állítani az ön képességeit...

Értelmetlenül bámultam a levegőbe. Az, amit az ezredes mondott, egy kicsit gyanúsítás is lehetett.

Felálltam.

— Megmondhatná, excellenza, hol találom meg a senoritát?...

— Valószínűleg a tiszti étkezőben... Jól teszi, ha mindjárt az ebédjét is elfogyasztja, mert szeretném, ha minél előbb elindulna...

V. FEJEZET.

A tiszti étkező a Brabantinez család ősi kastélyában volt elhelyezve; a hatalmas méretű parkban szinte eltűnt a régi, mór-stíliú épület, amelynek diszes árkádjai alatti most marcona tisztek fogyasztották el sietős ebédjeiket s amelynek régi fürdőjét a szakácsok kénytelen kelletlen mosogatóra használták fel, amióta egy anarchista repülő-támadás megrongálta a vízvezetékét.

Végeztem a hűvös termekben, Rositát azonban sehol sem láttam.

Kimentem a parkba és céltalanul kóborolni kezdtem az árnyékos utakon. Mi tagadás, kissé erőt vettem rajtam a régi élet emlékei; valamikor én is jártam ilyen ősi parkban, amelyet a magaménak mondhattam s valamikor én is mást vártam az élettől, mint amit ez a kastély is kapott: gránátokat és repülő-támadást.

Az egyik széles, de már gazzal felvert út fordulójánál megpillantottam Rositát. Rozszant padon ült mélyen elmerülve; még kemény bakancsaim kopogásától sem riadt fel.

Szívem a torkomban dobogott, amikor megszólítottam:

— Senorita...

Felrezzent s amikor hátrafordult, mintha öröm fénye csillant volna meg a szemében.

— Senky őrmester... most érkezett?

— Alig félórája. Azonban ez a rövid idő is elég volt ahhoz, hogy egész csomó meglepetés érjen.

— Ha nem csalódom, én is a meglepetések közé tartozom.

— Úgy van. A barcelonai menekülés után megígérte, hogy nem vállalkozik többé veszélyes kalandokra.

— Ez igaz. De viszont erre az útra nem önként vállalkoztam.

— Hanem?

— Kényszerítettek rá... idenézzen...

Néhány papírlapot vett elő a kebléből. Bele sem kellett tekintenem, megismertem őket az alakjukról: röpcédulák voltak, amelyeket a vörösöök tízezerszám szórtak le repülőgépekről s amelyeken a nemzeti csapatok csaknem minden vezetőjének fejére hatalmas összegű vérdíjat tűztek ki.

Gúnyosan elmosolyodtam.

— Önt is felvetnék volna az elpusztítandók listájára? Sebah, ettől a kis veszélytől csak annál egézségesebbek leszünk.

— Oh, nem ezek a cédulák hoztak ide, — ránta meg fejét Rosita. — Hanem az, hogy megtudtam: az anarchisták legszántabb dinamiteről elhatározták, hogy a nemzeti csapatok egész vezérkarát elpusztítják. Persze, nem fegyverrel, nyílt harcban, hanem orozva, minden alattomos eszköz felhasználásával.

— Erről én is tudok, de ne feledje senorita,

hogy könnyebb valamit elhatározni, mint végrehajtani!

— Ne vitatkozzunk erről, senor Senky; tudom, hogy ön is igen komolyan veszi ezt a veszedelmet, egyébként nem indított volna valóságos külön háborút Palmas meghódításáért.

Elnevettem magamat.

— Kitűnő vizsgálóbíró veszett el önben, senorita. Hanem ha már itt tartunk, engedje megkérdezni: mi oka volt arra, hogy visszatartson a sebastiani kiküldetéstől?

Mélyen elpirult s felvillámló szemekkel fordult felém.

— Apám már ezt is kifecsegte?

— Az édesapja nem szokott fecsegni, Rosita és ne feledje, hogy én sem szoktam fecsegéseket meghallgatni.

Ezúttal először szólítottam a keresztnévén. Véletlenül csúszott ki a számon s éreztem, hogy belepirulok, mint egy gimnázista.

Bosszúsan félrefordultam. Mögöttem gögösen, visszautasítóan csengett a lány hangja.

— Ha éppen kíváncsi a magyarázatra, nem titok. Jól tudja, hogy tagja vagyok a hírszerző központnak s ezúttal okom van arra, hogy a megbízatást — magamnak tartsam fent.

A bíborhullám lehuzódott az arcomról. Jeges, halálos nyugalom öntött el. Rositának ez az elhatározása már nem volt magyarázható a hazaszere-ttel; az ilyen út több, mint halálos veszély, melyre nő csak akkor vállalkozhat, ha minden hősie elszántságán felül — még szerelmes is.

Tehát: adieu, életem harmadik asszonya, a

regény befejezéséhez közeledik, mielőtt elkezdődött volna.

— Senorita Ybanez, — fordultam a leány felé — ha ebben az elhatározásában a rólam, mint katonáról alkotott vélemény volt a döntő, akkor szó nélkül belenyugszom a dologba. Ha azonban — folytattam akaratlanul is emelkedő hangon — más, egyéni céljai is vannak az úttal, akkor meg kell kérnem: válassza külön a személyes érzéseit az én katonai minősítésemről... A viszontlátásra...

— Hová megy?

— Vissza, Palmasba. Megint egyszer bebizonyosodott, hogy szebb dolog nyílt ellenségekkel verekedni.

Olyan mozdulatot teti, mintha meg akarna fogni. Lázasan, izgatottan beszélt.

— Idehallgasson, senior Senky... maga nem spanyol... nem érezheti úgy át ennek a küldetésnek a fontosságát; nem ismeri az utat és a helyi viszonyokat sem... hiábavaló dolog volna kockáztatni az életét.

— Én már annyi mindenért és mindenkiért kockáztattam az életemet...

Felegyenesedett s a szeme valósággal lobbott vetett.

— Célzás akart ez lenni?

Éreztem, hogy az én agyamat is elborítja a vér. Hiába, vannak pillanatok, amikor az indulatok diktálják a szavainkat s az érzések elnémulnak a harag lávafolyama alatt.

— Ha éppen akarja, seniorita, célzásnak is veheti. Bár hangsúlyoznom kell, hogy amit tettem, semmivel sem volt több a katona fegyelménél. Kutyakötelesség, ha úgy tetszik...

— Uuuugy...?

— Ügy... azóta azonban rájöttem, hogy a nő a kutyakötelességet sem tudja értékelni, ha arról van szó, hogy őt várja valahol — valaki...

Szeme egészen tágranyilt s a hangja kísértetiesen halk lett, amikor megkérdezte:

— Azt hiszi, hogy a sebastiani úton én rám vár valahol valaki...?

Ha lett volna bennem valami a régi lovagok elszántságából, ebben a pillanatban elharaptam volna a saját nyelvemet. Miután azonban menthetlen függvénye vagyok az úgynevezett modern élet kultúr-gerinctelenségének, hebehurgya vádaskodásomat újabb gorombasággal tetézttem.

— Semmit sem hiszek, senorita... Tetszik érteni? Nem hiszek semmit. Egyet azonban tudok: ahhoz, hogy én még egyszer egyetlen lépést tegyek egy asszonyért, ahhoz nemcsak tiszteletreméltó hazaszeretet kell, nem férfias bátorság, nem csupán villámló szemek, hanem valami más is. Szív, ha nem értené, hogy mit akarok mondani. Szív, ami önben nincs... Egyébként köszönöm a szíves jóindulatát, hogy meg akar védeni a halálos veszedelmektől. Üzeni fogok a palmasi anarchistáknak is, lehet, hogy önre való tekintettel kimélni fognak... Adios...

VI. FEJEZET.

Máig sem emlékszem arra, hogyan rohantam végig — visszafelé — a parkon, mit kiáltottam a csodálkozva rám bámuló felszolgálóknak az étteremben s hogy miként kerültem vissza a parancsnokság épülete felé vezető útra. Az egészről csak Rosita két könnyben égő, bénult-fátyolos szeme áll most is előttem kísérteties tisztasággal s az a pokoli dördülés, amely akkor robbant fel előttem, amikor az apró patakon átvezető fahídra léptem.

Mély, földrengésszerű morgással kezdődött a színjáték; sötétvörös tölcser vágott fel előttem pár száz lépésnyire, lilás és világoskék villanások lobbantak fekete füstfelhők mögül, majd megmozdult a lábam alatt a föld és borzalmas, fülsiketítő dördüléssel égigérő tűzoszlop nyílt meg előttem.

Éreztem, hogy pokoli forgószél felkap, megperdít a saját tengelyem körül és elröpít, mint a pelyhet.

A patakparton álló emeletes malomépület teteje szétnyílt s a feltárult lángszínű semmiben hirtelen elmerültek a falak, a kerítés, az évszázados fák, minden...

Pokoli recsegést hallottam, néhány riadt kiáltást, azután csend lett, dermedt, halotti csend.

A fülem zúgott, mint a tengeri kagyló s a szemem előtt zúrzavaros piros lángok lobogtak.

Azután hirtelen vadul és recsegve felharsant a riadó...

Mire feltápáskodtam a káposztáskertből, amelybe zuhantam, már tudtam, hogy a palmasi különítmény első számú merénylete sikerült; a légiós-ezred lőszerutánpótlása a levegőbe röpi.

Zúgó fejfel, vérző orral botorkáltam tovább a parancsnokság felé, ahol a pánik első perceiben senki sem tudta, mi történt, senki sem gondolt a vizsgálat megindítására és — amint láttam — még a szerencsétlenség nagyságát sem tudta mérlegezni az a pár alantas tiszt, aki a déli órák alatt a szobában tartózkodott.

Ybanez ezredest sehol sem láttam. Amikor jó óra múlva előkerült, kormos, törmelékkel vastagon fedett ruhája azonnal elárulta, hogy az első, hevenyészett helyszíni szemléről jön.

Amikor megpillantott, szótlanul intett, hogy kövessem.

Beléptem a tanácsterem mellett berendezett szűk kis dolgozószobájába, amelynek ablakából — a park rácskerítésén keresztül — egyenesen a robbanás színterére lehetett látni.

Az ezredes gondbarázdás arccal fáradtan ült le íróasztala mellé.

— Lassankint eljutunk odáig, őrmester, hogy már önmagamban sem bízhatok meg.

— Túlsötétén látja a helyzetet ezredes úr. A csapatok lelkesedése semmi kívánnivalót sem hagy maga után s a tisztek megbízhatósága is min-

den gyanúr felülálló. Véleményem szerint nem itt, hanem a soraink közé bámulatos ügyességgel befurakodó anarchisták között kell keresni a szerencsétlenség okát.

Az ezredes felemelt karja tehetetlenül kop-pant az asztalon.

— Látja, éppen ez az, ami kétségeit. Ön tudja legelsősorban, hogy a harctéren nyílt, vagy akár guerilla-harcban is mindig megálltam a helyemet. Az emberi aljasságnak és ördögi gonosz-ságnak ez a feneketlen mélysége azonban, amely itt fojtogat, meghaladja a fantáziámat. Én nem tudok sebesülteket legyilkoló emberi szörnyetegek-kel számolni; nekem új és új meglepetés minden hasonló eset.

Megráztam a fejemet.

— Nem kell kétségbeesni, ezredes úr... ha megengedi, hogy kézbe vegyem a vizsgálatot, azt hiszem, hamarosan megtalálhatjuk a közénk jutott anarchisták buvóhelyét.

— Tegyen, amit jónak lát.

— Mindenekelőtt azokat szeretném kihallgatni, akik a lőszerraktárnál szolgálatot teljesítettek. Azután azt kérem, szíveskedjék rendelkezésemre bocsájtani azoknak a tiszteknek a névsorát, akik már itt Európában csatlakoztak az ezredhez.

— Csak nem gondolja, hogy a tiszték között lehetnek az árulók?...

— Semmit sem gondolok; csak visszaemlék-szem arra, hogy a szabályszerű parancsal a fő-hadiszállásról jelentkező állítólagos Astura herceg sem volt más, mint közönséges dinamitéro. Ha minden aljasságuk ellenére ennyire vakmerő ellen-felekkel állunk szemben...

Az ajtó hirtelen felpattant és Rosita lépett a szobába. Az arca szokatlanul sápadt volt, amikor azonban engem megpillantott, sértődötten elpirult. Ruháján meglátszott, hogy ő is járt már a löszraktár romjai között.

Az édesapjához fordult.

— Megdöböntően ügyesek a gazemberek. Ha emlékszel rá, a malomhoz közel egy markotányos-sátor állott hetek óta. Annak a tulajdonosa lehetett a merénylő.

— Honnan tudod? Hiszen az az ember a sebastiáni hadvezetőség engedélyével jelentkezett nálam, mint megbízható régi monarchista...

— Akkor hamisak voltak az iratai... Annyi bizonyos, hogy a sikerült robbantás után azonnal elmenekültek; nézd meg, üres a sátor, csapot-papot itthagya elpárologtak.

— Megkettőzöm az őrséget a palmasi hágón! — ugrott fel az ezredes.

— Kár lenne — legyintettem. — Arra úgy sem tudnak átszökni. Sokkal valószínűbb, hogy északnak tartanak s a mi hadiápvonalainkon keresztül igyekeznek elérni a tengert.

— Ez igaz. Hosszabb, de veszélytelenebb út, különösen, ha megfelelő igazolványaik vannak.

Rosita idegesen cigarettára gyújtott.

— Egészen bizonyos, hogy a merénylet már hetek vagy hónapok óta teljesen előkészítve állott. A dinamiterek csak jeladásra vártak s ez a jel ma érkezett meg. Nem hagy békében az a gondolat, hogy ugyanaz, aki ezt a parancsot átcsempészte a soraink között, egyéb meglepetéseket is tartogat számunkra... Félek...!

Ez bizony hihető volt. Tanácstalanul néztünk

egymásra az ezredessel. Odakint szikrázva sütött a nap, az olalfák lombja kékesen csillogott a verőfényben s a mi szemünkben ott reszketett a riadt bizonytalanság: milyen borzalmakat tartogat számunkra a legközelebbi jövő?

Csaknem összerendeztem, amikor az ajtó megnyílt s kopogtatás nélkül marconaképű légionistatiszt lépett be.

— Excellensa...

— Gyorsan beszéljen. Mi történt megint?

— A betegszobák egyikében meggyilkolták az ápolót...

— Meggyilkolták...? Ugyan ki...?

— Sebészollóval szúrták le hátulról... Azt hiszem — tette hozzá bizonytalan hangon — az a menekült asszony lehetett, akit Senky őrmester azabadított meg a palmasi kolostorból...

Felugrottam. Éreztem, hogy minden vér az agyam felé tódul. Arra az eshetőségre, hogy az egész palmasi menekülés kutyakomédia volt, magam is csak most gondoltam először.

Rosita eicsodálkozó szemekkel meredt rám.

— Miféle asszonyról beszélnek maguk?

— Egy asszonyt hoztam ide, aki a palmasi kolostorból menekült. Valósággal a gépfegyverek elől kellett elkapni, de így is eszméletlen volt, mire biztonságba helyeztük.

— Ugy. És azt az expedíciót ön vezette, őrmester úr?

— Merő véletlenségből; azt hittük, szökött tisz eszkeedik le a sziklafalon.

Csend lett, majd gunyosan csattant Rosita hangja:

— Érdekes, hogy ön milyen naív tud lenni náha, őrmester...

Felkaptam a fejemet.

— Senorita, ha ez gyanúsítás akart lenni...
Végigmért.

— Ön sokkal jobb katonánk volt a multban, semhogy gyanúsítanám. Most azonban már megértem azt, amit alig egy óra előtt az asszonyokról mondott.

— Csak nem gondolja, hogy ismertem azt a nőt..?

— Hogy ismerte, azt nem... inkább azt, hogy megismerte... hiszen az ilyesmi könnyen megy az olyanoknál, mint ön, aki még útkot sem csinál abból, hogy — csupán zsoldos katona...

A szeme lobogásán láttam, hogy ugyanolyan elfogult harag beszél belőle, mint belőlem beszélt pár óra előtt a kastélyparkban. Szinte mosolyognom kellett arra a gondolatra, hogy két ember, akik — ernyit talán megállapíthatok — tagadhatatlanul érdeklődik egymás iránt, most, a tízezrek sorsát fenyegető veszedelmek fölött egymás személyes ügyeivel bajlódik. De hiszen ez már így van: ha két ember — egy férfi és egy nő — összesodródik a véletlen szeszélyéből, akkor számukra sorsokon, életeken és pusztulásokon keresztül is csupán egy téma marad: a másik viselkedése, a másik vágya, a másik szívdobogása.

A hely különben sem volt alkalmas arra, hogy mindezt elmondjam Rositának; időm sem lett volna rá, mert a leány hirtelen az apjához fordult.

— Mennyi ideig tarthatják magukat a csapatok utánpótlás nélkül?

— Ha kerüljük a támadást, négy vagy öt napig nem lehet baj.

— Ez az idő bőven elég. Ügyelj arra, hogy a rádió semmi fontosat ne jelentsen San Sebastiánba. Ha ennyire közénk tudtak férközni a dinamiterok, akkor nem tudhatjuk, nem ismerik-e a rádió-táviratok kulcsát is.

— Mit akarsz tenni?

— Visszamegyek a vezérkarhoz és útnak indítatom a löszer-utánpótlást. Remélem, amíg távol leszek, Senky őrmester és a többiek valahogyan meg tudják védeni az ezredparancsnokságot a maihoz hasonló nösszemélyek ellen.

— Biztosíthatom, senorita, hogy a bűnösök megkapják méltó büntetésüket... — válaszoltam kissé élesen és elfordultam.

Konokul bámultam ki az ablakon, amíg katonás rövidséggel elbúcsúzott apjától. Inkább éreztem, mint láttam, hogy mellettem is megáli néhány pillanatra.

Az oktalan harag és dac küzdött mindkettőnkben a józan ésszel, de azért ő sem szólt és én sem fordultam vissza.

Végül is elment, anélkül, hogy kezefogtunk volna.

VII. FEJEZET.

Nemany perccel Rosita távozása után, én is elbúcsúztam az ezredestől. Mindenekeelőtt a vadászkastély kórháznak berendezett balszárnnyát kerestem fel. A légió öreg ezredorvosa félszázadnyi katonával látta el itt az egészségügyi szolgálatot. A sebesültek ápolására nemrég vagy húsz szent Teréz rendi nővér csatlakozott hozzájuk. Az apácák az épületszárnny pincéjében laktak s valóban csodának tekinthető, hogy egészségtelen lakásuk és felszaporodott munkájuk ellenére sem váltak ápolókból ápolottakká.

Kihallgattam az őrszemélyzetet, beszéltem a szolgálatos nővérrel és megtekintettem az orozva kivégzett katona holttestét; sehol semmi útmutatást nem találtam a tettes személyére vonatkozólag.

Egyetlen pont volt, amely mégis szinte fölöslegessé tette a további nyomozást; az üresen álló szoba, amelybe a „megmentett” asszonyt vitték s amelynek küszöbén a halálos szúrás a katonát érte.

Most értettem csak meg, hogy miért nem

lőttek a menekülő asszonyra a palmasi kolostor sziklapereméről és hogy miért tudtam én is a fedetlen terepben sértetlenül végigcipelni az „eszmeletlen” vértanút.

Megint egyszer komédiát járattak velem s én úgy beugrottam a ravasz kalandornő cselvetésének, mint egy ostoba gyermek. Még az ezredparancsnokságig is elhoztam, hogy annál sikeresebben hajthassa végre pokoli küldetését: kiadhassa a parancsot az előkészített robbantás végrehajtására.

Éppen kiléptem a szobából, hogy elrendeljem az eltűnt „tusz” rádiókörczését, amikor a közelben egy katona tűnt fel.

Ruhájáról láttam, hogy csapatbeli; amikor megpillantott, egyenesen felém fordult.

— Senky őrmester?

— Én vagyok.

— Ezt a levelet kell átadnom Önnek.

Feltéptem a borítékot, amelyen azonnal megismertem Rosita vékony metszésű, hosszúkás betűit.

Mindössze néhány sor volt a levélben.

„Senky őrmester!

Mindent tudok; s hogy cinkostársnőjével együtt mégis szökni engedem, köszönje annak, hogy valamikor maga is megmentette az én életemet. Figyelmeztetem azonban, hogy minden, amit tehetek: huszonnégy óra egérút biztosítása. Holnap délben az ezredparancsnokság és a vezérkar is tudni fog mindent; ha tehát addig biztonságban nem lesz, senki

nem mentheti meg az elfogatástól. Remélem,
soha többé nem keresztezi az utamat.

Rosita Ibanez."

Értelmetlenül meredtem a szemmel láthatólag
sebtében írt szövegre.

Megbolondult Rosita Ibanez, vagy becsapta
valaki?

Rólam sok minden rágalmat terjesztettek éle-
temben; de az, hogy árulással vádoljanak meg,
még legelszántabb ellenfeleimnek sem jutott eszébe
soha.

Első gondolatom az volt, hogy a levelet meg-
mutatom az ezredesnek és vizsgálatot kérek ön-
magam ellen; ez azonban ostobaság lett volna, hi-
szén a cselekvésszabadságom került volna kockára.

Sokkal okosabbnak véltem ennél, ha megpró-
bálom megállapítani: ki, hogyan, milyen mondva-
csinált bizonyítékok alapján hitette el Rositával
ezt a képtelenséget.

Viszont: soha még tanácstalanabbul nem áll-
tam útok előtt, mint most.

Mit jelent az a bizonyos „mindent tudok?”
Ki, mikor, milyen látszólagos bizonyítékok alapján
érte el Rositánál azt, hogy védekezésem meghall-
gatása nélkül egyszerűen pálcát tört felettem.

Céltalan tanácstalanságban ödögtem végig az
árnyékos fason; már-már az a gondolat is át-
rebbent az agyamon, hogy egyszerűen faképnél
hagyok mindent és megpróbálom elérni a francia
határt.

De tudtam, hogy ilyen gyáva megfutamodásra
sohasem lennék képes; még akkor sem, ha nem

Rosita Ibanez vádolt volna meg, az emberi bűnök legaljasabbjával.

— Senor...

— Na?...

Az útkanyarodóban Pedro, volt szolgám állott előttem. Olajbarna arcából — mint mindig — most is vidáman csillogtak elő bogárfekete szemei, a hangja azonban szokatlanul komolyan csengett.

— Örmester, alighanem megint valami új komizság készül...

— Micsoda? Beszélj gyorsan! — lobbant bennem az érdeklődés.

— Úgy volt, örmester, hogy a robbanás után én is a malomba rohantam, ott ödöngtem, amikor az ezredes körülnézett, de ott maradtam még akkor is, amikor már elment. Egyszerre csak takaros fehérnép jött oda. Megismertem: Rosita volt, az ezredes lánya. Ő is úgy tett, mint az apja: jött-ment, kérdezett, kutatgatott mindenfelé. Egyszerre egy galicin kinézésű legénnyel ereszkedett szóba és azzal sokáig álltak félrehúzódva. Jól láttam, a seniorita egyszer pisztolyt is rántott, de a legény meg sem rebbent a fenyegetésre...

— Na és azután? Madonnára, beszélj!...

— Később a seniorita is elment s akkor a galicin igen elégedettnek látszott. Nem sokat tördtem vele, gondoltam, kihasználom az időt, amíg nem kell visszaindulni a frontra. Kerestem egy jó árnyékos helyet az út mellett és azt hiszem, el is aludtam egy kicsit. Bár ebben nem vagyok bizonyos, mert az autók meg szekerek folyton ott zörögtek a fülem mellett...

— Ember, ha ném térsz a tárgyra...

— Jó, jó, ne türelmetlenkedjék, örmester,

mondom már. Hát szóval, amint ott heverek és bámulom az eget, egyszer csak egy hatalmas vezérkari gép zúg el mellettem. Inkább csak a porból vettem észre, mert ezek a motorok igen csendesek, hiszen tudja...

— A kocsiban Rosita ült?...

— Azt nem tudom... én csak egy sikoltást hallottam, olyat, amelyet a birkozó asszonyfélék tudnak sikoltani, azután egy fehér kart láttam felnyúlni egy pillanatra az ülés fölött. A kézzel az ütéstre esett valami csillogó tárgy... itt van ni... el van törve, de látszik, hogy egészen friss törés.

Spanyolföldön divatos aranypénzekből készült karperecet írtott elém. Egyetlen pillantás meggyőzött arról, hogy az ékszer Rosita karjáról esett az útra; a vékony pántjaiknál gyöngyökkel díszített aranypénzeket ezerszer is láttam Rosita csuklóján a san sebasitáni hajóúton.

Elakadt lélegzettel néztem a különös leletet.

— Pedro, bizonyos vagy abban, hogy nem álmotál?

— Hm... sajnos, az álmomban talált arany eddig még mindég eltűnt, amikor felébredtem. Ez a karperec meg itt van, akár el is adhatom...

— Nagy dolognak jöttél nyomára, Pedro... Rosita Ibanezt elrabolták a dinamiterok...

— Mi a fene? Hát már asszonyt is így kell szerezniük?...

— Nem Rosita kell nekik, hanem az iratok, amik nála vannak. S ami nélkül az északi hadsereg hírszolgálatra egyszerűen megbénul.

— Madonnára... akkor rohanjunk az ezredeshez, őrmester...

— Lassan a testtel, Pedro... ide hallgass...

Fekete, bűzös szivart dugott a fogai közé és rigyelmesen pislogott rám. Röviden elmondtam neki a nap eseményeiből annyit, amennyit szükségesnek tartottam; nem titkoltam el azt sem, hogy valaki árulással vádolt meg s hogy másnap reggel már aligha lesz alkalmam a vádaskodás ellen szabdalábon védekezni.

Pedro becsületes képét sötétvörösre festette az izgalom.

— Mondhatom, őrmester, sok bitang dolgot hallottam már életemben, de ilyen bitangot még soha... Megálljon csak... lefogadom, hogy a galicin fecsegett a senoritának...

— Lehet... de ne feledd, hogy alaposan kellett érvelnie, ha még a senorita éles szemét is meg tévesztette...

— Ha ha... ismerem én az asszonyfélék éles szemét... ha szívük szerint beszél valaki, úgy elhisznek minden ostobaságot, mint a pinty. Bízza csak rám őrmester, előkerítem azt a galicint legényt a föld alól is, azután majd kipiszkáljuk belőle az igazságot.

— Várj csak, Pedro... nem tudod, vannak itt a parancsnokságon foglyok?

— Foglyok?... Nem igen, mert tetszik tudni, sok baj van velük. De ha jól emlékszem, láttam pár madridi lövész...

— Meg tudnád szerezni valamelyiknek az egyenruháját?

— Könnyen... — ütött jelentős mozdulattal revolverére.

Megcsóváltam a fejemet.

— Azt nem, Pedro... tudod jól, hogy rab-

lásért kötél jár nálunk. Hanem próbáld megvenni valamelyiktől a ruháját.

— Hát, ha nagyon muszáj...

Cammogva, kelletlenül megindult, hogy teljesítse a parancsot; hirtelen azonban megállt és merően előrenézett. Majd felém fordult.

— Örmester... nézze, ott... podagrás vénasszony legyen, ha nem a galicin...

A park utolsó fái alatt, a gazdasági udvarhoz vezető úton lehajtott fejjel kényelmesen ballagó alak játszott a tűző napsütésben. Megragadtam Pedro karját, mert a portugál már-már futásnak lendült.

— Megállj... mindent elronthatsz, ha neki mész... inkább lessük ki: hova tart.

— Sehova... menázsit visz, látom a kezében a csajkát.

— Egy okkal több, hogy óvatosak legyünk. Hátha a cinkosainak visz ennivalót.

A portugál elhallgatott és intésemre óvatosan kullogott utánam a fák védelme alatt.

Megkerültünk egy bokros részt, keresztülvágtunk néhány virágágyon s ezzel egészen a gyanútlan ember közelébe férköztünk. A galicin sem jobbra, sem balra nem nézve, haladt végig a majorság háza és az istállók között s a szerteszét ácsorgó katonák sem vettek rá ügyet.

A major túlsó szélén azonban megállt és hosszasan szemlélte az erdő felé lassan emelkedő útvonalat. Végre sietős lépésekkel nekiindult és alakját hamarosan eltakarták a cserjék.

Intettem Pedronak és balra tértem. Toronyiránt törtettem előre a csaltosban, nem törődve a zajjal, amit ütök. A portugál a másik oldalon

tette ugyanezt, s az üldözött így veszedelmes ollóba szorult.

Ügyiátszik meghallhatott valamit, mert hirtelen vágatni kezdett, majd csörtetésének zaja pillanatról pillanatra erősödött. Felém tartott, irányt változtatott és egyenesen északnak fordult.

Megálltam egy keskeny vadcsapáson és elővettem a revolveremet.

Fél percben sem telt, amikor elém toppant. Semmi zaj nem árulta el, hogy elébe kerültem, így a meglepetéstől jóformán mozdulni sem tudott.

Mire revolveremet részegsztem, Pedro fenyegető alakja is feltűnt a másik oldalon.

— Hová viszed az ennivalót?

Hamuszínű arcának üregében riadtan ugráltak apró disznószemek.

— A... a... remetéhez...

— Előre... indulj tovább... de ha kiáltani mersz, vagy jelt adsz, halál fia vagy...

Tántorgó lépésekkel indult s a kezében tartott csajkából lépésenként lötyögött ki a leves.

A csapás egyre meredekebben haladt felfelé; vörös sziklákat kellett megkerülnünk, majd — talán száz-százötven méterrel az ezredparancsnokság fölött, — hirtelen apró, rejtett üstös táruktól élénk, amelyről fenséges panorama nyílt a környező vidékre.

Hm... Hm... a világtól elfordult elmélkedésre, sem a homályt kedvelő kémkedésre alkalmasabb helyet kívánni sem lehetett volna.

Még a menekülés útja is nyitva állott; a túlsó oldalon alig ötven méternyire a csalitos mögött, ott húzódott az új makadám-szerpentín, amelyen:

az élelmezés biztosítása kedvéért a nemzeti csapatok építettek.

A kis tisztás üresnek és kihaltak látszott.

Az előtérben durva feszület meredt az égnek, a közelében sziklába vájt odu szája sötétlett.

Intettem Pedronak, hogy állítsa meg a galicint, magam pedig a kis barlanghoz osontam.

Revolveremet lövésre készen tartva, rohamkéssem nyelével megkopogtattam a sziklafalat.

— Ki az?... — mordult egy mély hang s amikor nem feleltem, odabent lomhán megmozdult valaki.

Hátraleptem, hogy napvilágra bocsássam a remetét s a következő pillanatban nem tudtam visszatartani meglepett felkiáltásomat.

VIII. FEJEZET.

Az állítólagos Serao hadnagy állott előttem, ugyanaz, aki pár hét előtt a megsebesült ál-Astura herceg testén keresztül olyan páratlan vakmerőséggel megszökött előlem.

Ezuttal durva szőrcsuha fedte testét s haja csapzottan lógott a homlokába; messziről bűzlött rajta a borszag s ez a nagyon is világi illat éles ellentétben állott az áhitatra intő környezettel.

Pillanatokig mereven néztük egymást; azután a kém karja megrándult s mintha szőrcsuhája felé kapott volna.

Ezt a mozdulatot jól ismertem; fegyverem eldörrent és Serao karja bénultan, vércsen állt meg a levegőben.

— Nincs helye tréfának...! Azonnal álljon a társa mellé!

Szeméből parázsló gyűlölet villant felém, de azért engedelmesen mozdult.

— Pedro! — vezényeltem tovább. — Kutasd át a bariangot és környékét! Én addig sakkban tartom a két jómaradat.

A portugál eltűnt a barlang nyílásában s

amikor ismét felbukkant, egész csomó holmit tartott a karjában.

— Nagyszerű kis búvóhely ez, őrmester! — mormogta sziszegő gyűlölettel, — vagy hat rendi ruha van itt, rengeteg fegyver és térkép is, három...

— Őrmester...!

Serao szólalt meg a galicin katona mellett. Háttal állt felém és óvakodott, hogy a fejét akár egy milliméternyire is megmozdítsa. Átlótt keze fejéből vékony csikban csorgott a vér a durva szőrcsuhára.

— Ide hallgasson, Senky őrmester! — folytatta halk, rekedt hangon. — Ezuttal győzött, kénytelen vagyok elismerni.

— Köszönöm szépen... — gunyolódtam, — elismerésre azonban cseppet sem vagyok kíváncsi...

— Tudom... inkább azt szeretné kicsikarni belőlem, hogy mi történt Rosita Ibanezzel...?

A torkom hirtelen összeszorult. Megéreztem, hogy a bitagnak valami olyan fegyver van a kezében, amelynek igen nehéz lesz ellenállnom. S a belémdöbbenő rémület első pillanatában máris védekezni kezdtem.

— Kár a fecsegésért! — mondtam tölem telhetően szilárd hangon. — Nem alkuszom és biztosíthatom, ennek ellenére is elmond mindent hamarosan...

A szőrcsuhás megrázta fejét.

— Téved, őrmester... elfelejtett az első pillanatban megmotoztatni s amikor ide indított a revolverével, sikerült a számba vennem egy kis cellulóz-kapszulát, amely apró cián-tablettát őriz.

Ha szétharapom a vékony hárttyát, véresszájú halott leszek, mielőtt egy ujjal hozzímnyulhatna.

A nyelvem a számpadlásához tapadt.

Tudtam, hogy veszélyes, ezerszeresen tiltott dolgot úzók, de tudtam azt is, hogy Rosita Ibanez megmentése az egész nemzeti felkelésnek mindennél fontosabb érdeke.

— Mit akar...?

— Egyességet. Ön becsületszavát adja, hogy biztosít számomra hatvan percnyi egérutat; én ezzel szemben elárulom, merre vitték Rosita Ibanezt.

Hallgattam.

— Áll az alku? — sürgetett.

— Nem áll. Mivel tudja bizonyítani, hogy nem hamis úton indt el Rosita Ibanez után?

— Egyszerűen. Ebben a percben még én sem tudom, melyik úton menekültek a barátaim. De itt a közelben vár egy üzenet, amelyet Ön fog elolvasni s amelynek tartalmát még velem sem kell közölnie.

Nem haboztam tovább.

— Innen normális lépésekkel haladva körülbelül harminc perc járás az ezredparancsnokság. Amennyiben a Rosita Ibanezre vonatkozó híradást kielégítőnek találom, becsületemre kijelentem, hogy szokott lépéseimmel megyek be a parancsnokságra s csak beérkezésem után adok parancsot az Ön elfogatására. Elég ez...?

— Nem túlságosan bőkezű, de viszont belátom, ebben a helyzetben én sem lehetek nagyon válogatós Öntse ki a levest abból a csajkából, amit a galicin még most is a markában szorón-

gat; vizhatlan tartályba zárva, abban találja az üzenetet.

Halk szitkot fojtottam el; ezt ugyan magam is kitalálhattam volna, elvégre igen valószínűtlen, hogy egy ügyesen rejtőző kém a ellenséges tábor szemeláttára, nyitott csajkában hordott levestel akarnának étkeztetni.

A megmaradt kevés leves szempillantás alatt a földre ömlött.

Valósággal feltéptem a hártysaborítékot, ami a kezem közé került.

Sietve írt pár szót tartalmazott mindössze.

„R-el minden rendben, S. elintézve. Irány

Sebastián, Pamplován keresztül. L.”

Az R. csak Rositát jelezhetette, az S. alighanem én voltam. Ebben az utóbbiban azonban tévedett a titokzatos „L”; ohó én még megmutatom, hogy korántsem vagyok „elintézve.”

Szó nélkül zsebrevágtam a papírlapot és Pedrohoz fordultam.

— Motozd meg őket és szedj össze a környéken minden fegyvert, minden papírdarabot. Semmit sem vihetnek magukkal a puszta bőrükön és a ruhájukon kívül.

A portugál nagy szakértelemmel látott munkához s a két gazfickó hamarosan, minden nélkülözhető tárgytól megfosztva várta a szabadulást.

— Lovagias leszek, — szoltam hozzájuk búcsúzóul, — külön tíz perc előnyt is adok. De ezen az általam is szemeltartható szerpentinén kell elindulnotok, nehogy, eszetekbe jusson holmi elfelejtett értékért visszafordulni. Előre...!

Felémelt kezekkel, gyors léptekkel indultak el a makadám-út felé. Lövésre készen tartott fegy-

verrel figyeltem őket, amíg olyan távolságba jutottak, ahonnan már veszélyes idővesztés lett volna a visszafordulás.

Akkor intettem Pedrónak s azzal a biztos tudattal lépkedtem az ezredparancsnokság felé, hogy most kezdődött meg az igazi, kérelhetetlen élet-halálharc, a dinamitero-osztag és Edmondo de Senky légiós őrmester között.

mo
vá

kel
do

ho
me

Iba
áru
vés
ho

vol
áll
ura
tos
ut
nál

par

a ju-
g lett

biztos
felé,
letlen
nondo

IX. FEJEZET.

Még nem nyugodott le a nap, amikor autóm motorja felbúgott és a maximális fordulatszámmal vágott neki a Pamplona felé vezető serpentinnek.

Ha így utólag visszagondolok erre az útra, be kell látnom, hogy életem legostobább, legmeggon-
dolatlanabb cselekedetei közé tartozik.

Nem is tudom megmagyarázni másként, mint, hogy a Rosita elfogatása miatt érzett aggodalom megfosztott józan ítélőképességemtől.

Ez, másrészt pedig az a tudat, hogy Rosita Ibanez jelentése alapján másnap reggel esetleg árulási perbe fognak s így megfosztanak cselekvési szabadságomtól, valóságos szökési lázba hozott.

A gyors indulásnál pedig igazán semmi sem volt könnyebb számomra; zsebemben volt az állandó nyílt parancs, amely a nemzeti csapatok uralma alá tartozó területen szabad mozgást biztosított számomra s amelynek segítségével minden utamba eső járművet tetszésem szerint felhasználhattam.

Ha várákozok; esetleg elkobozzák ezt a nyílt parancsomat s akkor Rosita, ha csak valami csoda

nem segít rajta, az anarchisták hatalmában marad.

Amint Seroa és társa eltűntek a szemünk elől, Pedróval együtt lázas sietséggel kutattuk át az otthagytott holmikat; mindent, aminek feljegyzés-szerű külseje volt, a portugálra bíztam, azzal, hogy távozásom után haladéktalanul adja át az ezredesnek. Seroa igazoló-papírjait (egész csinos gyűjtemény volt belőlük) magamhoz vettem s zubbonyom alá hamarosan felhúztam azt a szennyes-szürke színű selyeminget is, amely az anarchista-osztagok legfőbb egyenruha darabja volt.

Igy felszerelve indultam el a gépkocsi-osztag felé s nem egészen egy órával a leírt események után már teljes gázzal robogtam a kanyargós szerpentinén ismeretlen sorsom felé.

A Rositát elhurcoló gépkocsinak alig két órás előnye volt s bíztam abban, hogy a környék pásztor-népének felvilágosításai alapján nyomukra bukkánhatok.

Hamarosan elértem a Burgos—San sebastiani vasútvonalat, Goya községnél letértem a szerpentinről s a keskeny, poros, de sokkal rövidebb mezei úton hajszoltam kocsimat Miranda, helyesebben az Ebro folyó völgye felé.

Arra gondoltam, hogy ha Pamplonáig nem érem utól a szökevényeket, azontúl már reménytelen lesz a vállalkozásom; az emberrablók ugyanis Pamplonában két út között választhattak. Vagy Huescának fordulnak s az úgynevezett északkeleti front vonalán áttörve, Barcelona felé tartanak, vagy pedig északnak fordulnak és Bilbaót elkerülve

Santander magasságában próbálják elérni a ten-
gerpartot.

A burgosi fensík északi lejtőjének merész
kanyarulatai ugyancsak próbára tették kocsim
erejét; a száraz, szikladt földről valóságos por-
felhők kerekedtek nyomomban s a silány alfa-fű
recsegve sírt a kerekek alatt.

Néhány vad olajfa és magányos para-tölgy
szomorkodott a piszkosvörös sziklák között; tá-
volabb azonban, az Ebro mély völgye felől a huer-
fák, rizs, narancs és szőlő-ültetvényeinek sötétebb
foltja tárult eléem.

A lankák lábánál juhnyáját találtam, amely
fejét lehajtva szomjasan kullogott a jara-fűvel
benőtt terepen; a közelben megtaláltam a pásztort
is galyakból összerótt szélvédője alatt.

Megállítottam az autót.

Amint egyenruhámat megpillantotta, azonnal
hozzámszaladt.

— Per Dios... szállj le, sennor és pihenj bé-
kességben nálam. Nemsokára bealkonyodik s ak-
kor istenkísértés autózni a völgyek között...

— Köszönöm, sietnem kell...

— Te is ezt mondd, senor... pedig ezen a
vidéken nincs veszély...

— En is...? — figyeltem fel. — Hát talán
járt már erre máma valaki...?

— SI, sennor... alig egy órája. Még szebb,
nagyobb autójuk volt, mint neked és nagyon siet-
tek. Azt mondták, el kell érniök a folyópartot,
mielőtt beesteledik.

— Ügy... köszönöm, öreg, élj békességben.

Teljes erővel tapostam a gáz-pedált; most már

tudtam, hogy jó nyomon haladok s tudtam azt is, hogy fölösleges Pamplonáig vezetnem a kocsi.

Az Ebro völgyében ugyanis tűrhető út vezet északkeletnek, egészen Reinosáig s onnan a hegyek kanyargós csempész-útfjain aránylag könnyű elérni a tengerpartot, illetve Santandert.

Annál is inkább, mert az Ebro völgye nem felvonulási terület, tehát nem túlságosan népes, másrészt pedig Reinos és a környező magaslatok már az anarchisták északnyugati bandáinak birtokában vannak.

Vagy másfél óra múlva, sokkal termékenyebb, de mégis vad, műveletlen legelő-földek között, a nemzeti csapatok egy századára bukkantam; ők az autónak nyomát sem látták, mégis megtudtam tőlük annyit, hogy a nemzeti hadsereg utolsó tábori-örsei között járok, amelyek a keskeny, felvonulásra és utánpótlásra alkalmatlan terepen fölös óvatosságból vigyáznak arra, hogy az anarchista csőcselék egyes csoportjai be ne szivároгjanak a Burgosnál kezdődő termékenyebb, tehát lakottabb vidékre.

Magamban el kellett ismernem, hogy Rosita elrablói átkozottul ügyesen végezték a dolgukat; alaposan ismerték a vidéket és tudták, hogy itt, a harcászati szempontból mindkét fél részére rendkívül alkalmatlan vidéken aránylag könnyű lesz a fogollyal együtt átiutni az anarchisták sorai közé.

Az átmenet nélkül leereszkedő sötétség elienére is hamarosan tovább indultam.

A tábori őr parancsnoka figyelmeztetett arra, amit egvébként térképemről magam is tudtam, hogy néhány kilométerrel távolabb, az Ebro éles északi kanyarulatánál magányos major s

mellette ócska csapszék áll; hajdanában (pár hónap előtt) a tengerpart felől érkező csempeszék gyülekező helye volt ez a ház, míg mostanában hol az anarchisták, hol a nemzeti csapatok egy repülő-különítménye tartotta megszállva aszerint, hogy melyik rész embereiben akadt több vállalkozó-kedv.

Megálítam s zubbonyomat levetve egyszerűen elhajítottam.

Legfontosabb személyi okmányaimat csizmám elfejtett béléskébe dugtam, Seroo papírjait pedig előkészítettem.

Bízam abban, hogy az előretolt őrség emberei nem ismerik a kémét s így átjuthatok közöttük utam végcéljáig, az egyelőre még előttem ismeretlen helyen tartózkodó főhadiszállásig.

Mindkét reflektoromat felgyújtva haladtam tovább s hamarosan megpillantottam magam előtt a csárda olajmécsének imbolygó fényét.

Észrevettem, hogy a motorzúgásra néhány fegyveres alak ugrik ki az útra.

Csikorogva fékeztem.

Az autó megállt és öt-hat szurony éle szegeződött a mellemnek.

— Honnan az ördögből jössz és ki vagy...?

Pillanatra fekete baszk-sapka tűnt fel a reflektor fénykörében.

Most már tudtam, hogy valóban az anarchisták előőrséhez jutottam.

Pillanatnyi csend támad s hogy nem feleltem azonnal, egvik fegyveres, félrészeg alak fellépett az autó hátsóírára. Borgózós arcát egészen eléem tolta, úgy süvítette az arcomba:

— A pokolba veled...! Megsüketültél...?

Válasz helyett felemeltem a karomat és teljes erővel a tolakodó képébe vágtam.

Felüvöltött és egyensúlyát veszítve, a többiek közé zuhant.

Óvatosságból begyújtva tartottam a motort és lábam a gázpedálon volt, amikor felemelkedve revolvvert rántottam.

— Részeg csürhe, pimasz semmirekellő banda...! Hát vakok vagytok? Vagy olyan ostobák, hogy nem ismeritek Serao hadnagyot...?

Zavart csend támadt, de azután megdörrent egy mély basszus hang katalán tájszólással.

— Mi az, hogy Serao hadnagy...? Erre nines hadnagy, csak elvtárs, még azt sem tudod...?

Éreztem, hogy ha most zavarbajövék, menthetlenül elbukom mindjárt a legelső akadálynál.

Habozás nélkül, azonnal feleltem.

— Ne papolj annyit és ne oktass. Fontos híreket hozok a nemzetiek főhadiszállásáról...

Ezeknek a szavaknak meg volt a hatása. A katalán jóval csendesebben felelt.

— A komitéhez igyekszel...? Csakugyan híreid vannak?

— Itt vannak az írásaim, ha nem hiszed... Különben azt is tudom, hogy alig pár órája haladt el erre egy másik autó ugyancsak hírszerzőkkel.

— Aha... ez igaz...

A hangulat határozottan megenyhült; azt hittem, néhány másodperc múlva mehetek tovább, amikor váratlanul kinyílt a csapszék ajtaja s nyílásában tántorgó, sámsoni alak jelent meg.

Baszk-sapkájában, a hátára szíjazott karabéllyal olyan volt, mint maga a meglevekenedett ördög.

— Hé... Mit papoltok ott annyit...?

A katalán habozás nélkül visszakiabált.

— Vendégünk jött, Bisot... valami Serao...
nem ismered...?

A részeg alak hirtelen nagyot ugrott.

— Per Dios!... Serao... csakugyan te
vagy az...?

Nem tudtam visszafojtani egy dühös káromkodást.

Kleresztettem a féket s egyetlen rántással rákapcsoltam.

Az autó nagyot ugorva szökött előre; az anarchisták riadtan ugrottak félre.

Fájdalmas nyögést, csontropogást hallottam s tudtam, hogy valamelyikük a kerekek alatt vergődik.

Nem értem rá törődni vele.

— Hé... megállj...! — ordította a hátam mögött a Bisotnak nevezett ember.

Visszaordítottam.

— Nem érek rá, vén csibész, igyál nyugodtan tovább...!

Szavaimat elnyelte a motor dübörgése.

Néhány lövés dörrent utánam. Az autó szélvédője csörömpölve összetört, de a kocsí lendületét már nem hátráltathatták a vaktában ellőtt golyók.

Azzal a tudattal vágtam neki a Reinosába vezető útnak, hogy vakmerő betörésem híre megelőz a bajnalra járórökökkel megrakott utak halálos hálójába kerülök.

X. FEJEZET.

Kellemesen csalódtam.

Sőt a szerencse, amely a legválságosabb pillanatokban sohasem hagyott cserben, ezúttal is mellém szegődött.

Az éjszaka folyamán két táboriőrs vonalat sikerült magam mögött hagynom, mind a kettőnél leigazoltattak, Serao írásai azonban könnyen biztosították a továbbjutást.

Ebből nem volt nehéz kitalálnom, hogy az anarchista „hadsereg” nem sokat törődik a telefonhálózat kiépítésével s hogy csapszékbeli „ismerősem” sem csodálkozott túlságosan váratlan megjelenésén.

Hajnal felé azonban megélenkült a keskeny út: élelmiszereket, vizet szállító szekerek hosszú sorát láttam húzódni észak felé s távol, az Ebro hídjainál, mindenütt fegyveres őrség szuronyai csillogtak.

Éppen azon gondolkoztam, hogy az autót elrejtsem valahol és gyalogszerrel próbálom továbbjutni, amikor a galagonya-cserjés hegyszéldalban apró kunyhót vettem észre.

A kis ház előtt egy ember állott.

Amennyire tudtam, megközelítettem az autóval, aztán kiszálltam és odaballagtam hozzá.

— Jó reggelt...

— Jó reggelt...

— Mennyire van ide Reinosa...?

— Nem tudom...

— Hm... Kőfejtő vagy...?

— Nem... halász vagyok... fát keresek, azért kerültem a hegyek közé...

— Van vized?

— Nincs.

— Hazudsz...

Villámgyorsan szembefordult velem s a kőse után kapott. Szikrázó szemekkel nézett végig.

— És ha hazudok, mi közöd hozzá...?

— Tehát mégis csak van vized?

— Van, de nem adok... keress magadnak, ha inni akarsz...

— Nem nekem kell, hanem az autómnak. Víz nélkül nem mehetek tovább.

— Akkor menj gyalog.

— Nem tudod, hogy a hadsereg tagjainak kötelessége vagy mindent adni?

— Nem tudom...

Még mindig mereven a szemem közé nézett, keze egy pillanatra sem mozdult el széles övéről. Fanatikus, vad gyűlölet lobogott az arcán, látszott rajta az elszántság, hogy legelső mozdulatomra ledöf.

Szerettem volna megölelni.

De óvatosnak kellett lennem. A kunyhó felé néztem.

— Engedj egy kicsit pihenni...

— Ülve utaztál eddig is... menj az utadra, amíg teheted...

— Vigyázz, egyetlen lövésemba kerül és száz ember rohan rád...

Gőgösen felvetette a fejét, az ajka szélén megvető mosoly húzódott.

— Mire az elvtársaid ideérnek, te már régen a pokolban leszel...

Most már biztos voltam abban, hogy nekem való emberrel találkoztam.

Hirtelen leültem és levetettem a csizmámat. Mit sem törődve gyanakodó pillantásaival, előcibáltam igazoló papírjaimat és az arra alá tartottam.

— Tudsz olvasni...? Mi ez...?

Belenézett a nemzeti színekkel díszített papírlapba s olajbarna arca hirtelen hamuszínűre változott.

— Per dios...! Ki vagy te, senor...?

— A nemzeti hadsereg tagja... veszedelmes szökevényeket üldözök...

— A környék tele van anarchistákkal. Minden pillanatban felfedezhetnek.

— Tudom. Mégis el kell jutnom az anarchisták főhadiszállására.

— Nehéz lesz. Messze van...

— Mindegy...

Hirtelen megfordult és a konyhó felé mutatott.

— Lépj be, senor... konyhóm és életem a tied...

Megszorítottam kérges tenyerét.

— Derék ember vagy... köszönöm...

— Pihenj le és mosakodj meg. A sarokban a víz.

Ezen a kopár, vízszegény vidéken, ahol az ivóvózet is kilométerek távolságából, a folyóról kellett hozni, ennél többet már nem mondhatott volna.

Tudtam, hogy habozás nélkül rábizhatom az életemet.

Fáradtan dőltem le az illatos jara-fútból rakott vacokra.

Szó nélkül eléem tett egy darab kukorica-kenyeret és kevés fonnyadt sajtot.

— Egyél, señor... én addig elrejttem az autót, ha ugyan el tudom tolni.

Vele mentem és segitettem biztonságba helyezni a kocsit, amelynek sok hasznát ugyan már nem vehettem, mert legfeljebb fél órára való üzemanyaga lehetett.

Azután vizatértünk a kunyhóba s most már jóízűen falatozni kezdtem.

— Hogy hívnak? — fordultam vendéglátómhoz.

— Miguelnek. A tengerparton lakom Santander közelében.

— Mennyire van ide az anarchisták hadiszállása?

— Reinosán túl a tenger felé, a szétlőtt vasútvonaltól jobbra. Ha megkerülöd a várost, fél nap alatt odaérsz.

— Hm... és te mennyi idő alatt tudsz innen hazamenni?

— Ha most rögtön elindulok, holnap alkonyatra ott vagyok. Öszvéren jöttem, itt legel a csalitosban.

— Nem félsz az anarchistáktól?

— Én csak az Istentől, meg a pokoltól félek, señor...

— Ha arra kerülné a sor, elszállítanál engem San Sebastianba?

— Amikor akarod, señor... Jöjj le Santa Monica halászfaluba és keresd Miguel. Akkor is elviszlek, ha ördögök őrzik a partot.

— Nos, hát idehallgass, Miguel. Délig pihenek, akkor azután elindulok, hogy éjszaka érjek a hadiszállásra. Te megmutatod az utat, azután hazamész a faludba. Holnap átféltre ott lehetsz. Várj rám két napig. Ha nem kerülnék elő, ülj bele a csónakodba és evezz nyugatra egészen addig, amíg egy nagy vastornyot nem pillantasz meg a part közelében.

— A nemzeti csapatok rádió-antennáját a Perosa-fok közelében?

— Azt

— Ismerem, könnyen megtalálom.

— Menj oda és mondd meg az ottani tiszteknek, hogy Edmundo de Senky őrmester az anar-chisták fogságába esett. Megteszed?

— Biztos lehetsz benne, señor...

— Várj, mást is kell mondanod. Azt, hogy a Rosamunda számára adjanak vészjeleket. A Rosamundának egyenesen Sebastianba kell befutnia. Érted?

— Értem, señor. Meglesz...

— Akkor most pihenjünk, mert ugyancsak erős éjszakánk lesz.

Végleghevertem a vackon.

Félálomban még láttam, hogy Miguel az altó elé heveredik, azután mély, egészséges álomba merültem.

XI. FEJEZET.

A nap merőlegesen sütött, amikor felébredtem. Kibirhatatlan hőség volt.

Miguel az ajtó előtt feküdt, sovány arcán patatokban folyt a veríték.

Végigsimítottam ábrázatomat. Borotvátalan, kócos, ápolatlan külsőm lehetett.

Bólintottam, mert mindez igen jól bebeillett számításaimba.

Felkeltettem a halászt. Mind a ketten felkészülődünk az útra.

Első szavamra átengedte nekem bakancsát és himzett ingét, amelynek segítségével sikerült egész elfogadható galíciai koldussá változnom. Ő maga ing nélkül, mellényben és mezitláb kelt útra.

Az ilyenféle öltözet sem szokatlan erre felé.

A halász előadásából elég tiszta képet alkothattam magamnak a hadiszállítás fekvéséről; erre az elkövetkező órákban igen nagy szükségem lehetett.

Elővonszoltuk a csalitosból az autót, de nem az útra vittük, hanem egy keskeny, sziklás ösvényre, amelyen lélek sem járt.

Halkan duruzsoló motorral, lépésben haladtam Miguel útmutatása nyomán.

Messze megkerültük Reinosát, ezt a nyomorúságos hegyi fészket, azután, a várostól észak-keletre az üzemkészletének utolsó cseppjeivel vergődő autót belefördítottam egy vízmosásba.

Ez az alibi kellett a terveimhez.

Aikonyodott, amikor Migueltől elbúcsúztam s a sűrű kukorica-ültetvények között megindultam a hadiszállás felé.

Messziről már láttam a rögtönzött antennatornyot, nem kellett attól tartanom, hogy eltévedek:

Az első tervem az volt, hogy valahol megbujva várom meg az éjszakát; erről azonban lemondtam s bízva álöltözetem ügyességében, egyenesen nekimentem a rögtönzött épületeknek.

Kevés valószínűsége volt annak, hogy valaki gyanúba vesz; öltözetem semmiben sem különbözött a tengerparti halászok ruhájától s a hátamra kötött jókora rőzsecsomó azt is igazolta, mi járban vagyok.

A hadiszállás tulajdonképpen egyetlen emeletes, major-féle épületből állott. A szükség néhány deszkabódét emelt a major mellé s akadt pár szabályosan felvert katonai sátor is.

Külön deszkaháza volt a rádióállomásnak, melynek harminc-negyven méter magas fa-antennája valósággal uralta a kopár mészkősziklákból álló vidéket.

Néhány paratölgy és félig kiszáradt olajfa alkotta a növényzet gerincét; az emeletes ház mellett két nyurga ciprus s egész erdő virágzó leander állott.

Mindezt igen mérsékelt lelkesedéssel állapítottam meg; ilyen környezetben nehéz bujkálni s még nehezebb megszöktetni valakit.

Már pedig én azt akartam.

Hosszú ideig lödörögtem a valósággal nyüzsgő fegyveresek között, vártam, hogy belérmkössön valaki.

Ezt ugyan hasztalanul reméltem; a sátrak legnagyobb részében markotányosok mértek aragoniai bort s a katonáknak kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy egy ödöngő halással törődjenek.

Közlegénytől — tisztig mindenki ivott; de elsősorban ittak azok a rosszképű, viharvert nők, akik fegyverrel az oldalukon még a férfiaknál is vérszomjasabb harciassággal tüntettek.

Itt-ott gramofon recsegett, néhányan táncoltak a hűvösödő alkonyatban, mitsem törődve azzal, hogy a fülsértő zene esetleg zavarja a közelben dolgozó magas vezérkar munkáját.

Amint közelebb mentem, megállapítottam, hogy az emeletes ház kivétel ebben a vásári zürzavarban, a kapu előtt feszesen álló fegyveres strázsált s az egész épület hűvös, zárkózott benyomást keltett.

El kellett binnem, hogy akik a falakon belül dolgoznak, azok nagytudású, veszedelmes ellenfelek, akiknél a gondos előrelátáshoz hideg józanság is járul.

Amikor már egészen beesteledett, megszólítottam a legbutább képű közlegényt.

— Tiszt úr... valami fontosat tudok...

Akkorát nevetett, hogy szinte megijedtem.

— Na, mi baj, paraszt... talán kiöntött a
lenger...?

— Nem bizony, tiszt úr... Csak egy autó
fordult fel ott a vízmosásban.

— Autó...? Milyen autó...?

— Nem tudom én, kérem, nem értek hozzá...

— Akkor meg mit járatod a szádat? Ha fel-
fordult, felfordult... az ő baja...

— Nem addig van, tiszt úr... ezt jelenteni
kell a tábornoknak!

— Itt nincs tábornok... eredj a fenébe...

— Mili...? Engem a fenébe küldesz...? Tiszt
úr, te be vagy rugva...!

Nem folytathattam tovább az épületes beszé-
det; hatalmas pofon csattant az arcomon, azután
nyakonfogott a legény és a kapu felé lödített.

— Hé őrség...! vegyétek csak kezelésbe egy
kicsit ezt a jámbort...

Ez kellett nekem.

Ordítani kezdtem, ahogy a torkomon kifért.

Hamarosan egész csödület támad körülöttem.
Ütések puffantak a hátamon, de még mindig nem
láttam feltűnni egyetlen magasrangú tisztet sem.

Végre harsány hangot hallottam s a gyűrű,
amelynek közepén álltam, szétnyílt. Valami jobb-
fajta altiszt lépett közénk.

— Mi történik itt?

— Ez a részeg alak botrányt csinál...

— Botrányt? Hiszen ez már valóságos üvöltő-
kar... Csukjátok le, amíg kijózanodik, azután
pofozzatok bele egy kis illedeimet. De csend le-
gyen, vagy én ütök közétek...!

Ismét kiabálni szerettem volna, de nem hagy-

tak rá időt. Néhány markos legény galléron fogott és betuszkoltak az emeletes ház udvarára.

A célotat tehát elértem, de csak félig.

Bent voltam a hadiszálláson, de nem sikerült magasabbrangú tiszt elé jutnom, sőt ráadásul még be is csuktak.

Bosszúsan tapogattam az útések helyeit.

Új haditervet kellett kieszelnem, hogy feltűnés nélkül megismerhessem az épületet.

Végigvittek egy eléggé tágas udvaron, amelyet a korai óra ellenére is csak két füstölő petroleumlámpa „világított meg”.

Amennyire megállapítottam, az udvar elég néptelen volt; csupán abban a sarokban mozgott élet, amely felé vezettek.

Néhány cserfa állt az udvaron s borzadva láttam, hogy valamennyin akasztott emberek függnek.

A szívem összeszorult arra a gondolatra, hogy azóta esetleg Rosita is hasonló sorsra jutott.

Az udvar túlsó sarkán rozzant deszkabódé állott, amelyet alkalmassint a könnyebb „kihágások” büntetőhelyének tartottak fenn.

Íde zártak s hallottam, hogy őreim egész barátságos eszmecserét folytatnak odakint.

Ez a felfedezés tüstént megvigasztalt; rozszant deszkafal, fecsegő őrség, innen ugyan nem lesz nehéz mesterség a szökés. Igaz, hogy részeg parasztokra általában nem szoktak túlságosan vigyázni; különösen nem Spanyolországban, ahol a földhözragadt, szegény népréteg évszázadok óta eléggé megszokta a kemény bánásmódot.

Úgy tettem, mintha elnyomott volna a mámoros álmom.

A percek és félórák ólomlábakon cammogtak. Végre alábbhagyott őreim beszélgető kedve. Biztonság okáért vártam még néhány percet, majd lassan felemelkedtem és körültaogatóztam az alacsony oduban.

Vaksötétség volt, csupán magasan a fejem fölött világított egy tenyérnyi szellőzőnyílás; férgek hemzsegték mindenfelé s a szű hangos percegéssel rágtá a korhadó deszkát.

Felnyúltam a nyíláshoz, megmarkoltam a deszka szélét s míg a lehető leghangosabb köhögés-rohamot utánoztam, egyetlen erős rántással kitéptem egy jó félméteres darabot.

A hangos recsenésre odakint megmozdult az Őrszem. Puskatus dült az ajtóhoz.

— Hé, össze ne döntsд ezt a kalyibát, mert szíjat hasítok a hátadból.

Mormogtam valami feleletfélét s negyedórára letültem megvárni a teljes csendességet.

A lehasított deszkában találtam néhány jókora szeget; a két legerősebbet kifeszítettem közülük; egy kis ügyességgel két szeget nagyszerűen lehet harapófogónak is használni.

Kitapogattam a deszkafal szegeit és egymásután emeltem ki őket. Nem volt könnyű munka, beleizzadtam, de a korhadt deszka aránylag könnyen engedett.

Hamarosan sikerült három deszkadarabot kiemelnem s most már akkora volt a rés, hogy könnyűszerrel keresztülbújhattam rajta.

Elővettem nadrágom bélésébe rejtett revolveremet s néhány perc múlva kint álltam a sötét udvaron, alig néhány lépésre békésen szunyókáló őrelimtől.

A hadiszállás épülete komoran, zárkózott némaságban magaslott előttem. Körülnéztem az udvaron; valahol itt vannak a fontosabb foglyok börtönei is; ugyan idehozták-e Rositát s ha igen, vajjon melyik fal takarja el előlem.

Csillagos, fülledt éjszaka volt, mégis majdnem teljesen sötét; a hold utolsó negyedének citromsárga szelete párátlanul, fakón függött az égen s a földön alig látszottak sejtelmes, halvány árnyékok.

Eppen nekem való idő volt.

Keményen összeszorítottam a fogamat.

Most talán megmutathatom a Rositát elrabló titokzatos „L”-nek, hogy „S” még sem volt alaposan elintézve.

Pillanatra felködlött agyamban az a keserű gondolat, hogy a nemzeti csapatok főhadiszállására azóta befutott Rosita jelentése rólam s most már, mint árulót hajszolnak a burgosi hadtápvonalakon; de elhessegettem ezeket a gondolatokat; most, ezen a veszedelmes helyen, amikor nemcsak az én, hanem esetleg Rosita élete is az én nyugalamtól,

OLVASSA AZ

ANTENNA

kepes rádió hetilapot

A legérlesebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

áracsak

6 fillér



Mindenütt kapható

higgadtságomtól függött, vigyáznom kellett az
időgeimre.

Lehasaltam a földre s revolveremet a fogam
közé véve, csúszni kezdtem az emeletes épület nyu-
gati fala felé.

Ezen a részen ugyanis nem láttam világos ab-
lakot, a bejutást tehát itt kellett megkísérelnem.

A zajtalan előrehaladásnak a legjobb iskolája
a kabil sivatag; a fogda körül bóbiskoló őrkök nem
is álmodtak arról, hogy a santanderi részeg
halász megszökött s valósággal az orruk előtt kú-
szik a hadiszállás épülete felé.

csupá
oldal
hogy
másh
az ép
bejut

oldal
szor
hat-r
épüle

leti
látsz
gasz
vala

ford
roha

más
leti

XII. FEJEZET.

A hadiszállás épületének sejtésem szerint csupán egyetlen bejárása lehetett a keletre néző oldalon; legalább is erre következtettem abból, hogy csak ott állott őrséget négy katona. Négy másik — kettesével sétálva, — állandóan kerülte az épületet s ezzel meglehetősen megnehezítette bejutásomat.

Lehetőség szerint megközelítettem a nyugati oldalt és megvártam, amíg a két katona néhány-szor körüljár. Ebből megtudtam, hogy legfeljebb hat-nyolc perc áll rendelkezésemre ahhoz, hogy az épületbe jussak.

A rövid idő cseppet sem aggasztott; az emeleti ablakon nem volt rács s a fal díszítésein nem látszott nehéznek a feljutás; sokkal inkább aggasztott az, hogy kapaszkodás közben felfedez valami őgyelgő katona.

Amikor a két katona ismét feltűnt, majd befordult az északi oldalon, felugrottam és a falhoz rohantam.

Megragadtam egyik ablak rácsát s néhány másodperc mulya óvatosan bekémleltem az emeleti ablakon

A szobában sötétség volt, látszólag semmi sem mozdult.

Megkopogtattam az üveget, hogy az esetleg alvó lakót felébresszem.

Semmi válasz.

Zsebkendőmet az üvegre szorítottam. Erélyes nyomás — és az üveg halk pattanással betört.

Kezem sietve kúszott végig az ablakfán és megnyitotta a kilincset.

Zaj nélkül sikerült kinyitnom az ablaktáblát s a szobába kúsztam éppen abban a pillanatban, amikor az őrség lépései megint felkoppantak az udvaron.

Amennyire a sötétség engedte, körülnéztem.

A szoba csaknem teljesen üres volt, amolyan lomtar féle. A folyosóra vezető ajtó nyitva állott.

Sehol semmi nesz nem mutatta, hogy emberek vannak a házban.

Megindultam a folyosón, amely alkalmasint körben futott az egész épületen s valósággal két részre osztotta a házat.

A kanyarodóig akadálytalanul eljutottam; ott azonban lámpa égett s miután tartottam attól, hogy felfedeznek, a környező szobákat vettem inkább szemügyre.

A szobák valóban csak spanyol észjárás szerint voltak szobáknak nevezhetők; két-három méter széles, apró cellák sorakoztak a folyosó két oldalán s valamennyinek a berendezésén látszott, hogy irodahelyiségnek használják őket.

Villanylámpám szűk fénykörében térképek, anyagbeszerzési kimutatások, élelmezési ívek csillantak fel; csupa olyan dolog, amely abban a pillanatban nem érdekelt.

Végre egymásbanyiló nagyobb szobákba jutottam; friss cigarettafüst árulta el, hogy a helyiségben nem régen még dolgoztak.

Ezen a részen az ablakokat is sűrű vasrács védte s hamarosan felfedeztem a riasztócsengő vékony zsinórját is.

Ez tehát már a „szentek szentje”, ahol fontos hadititkokat takarnak a szekrények. Gúnyosan mosolyogtam magamban az anarchista hadvezetőség tudományán; egy ügyes kém számára az efféle gyerekes védelmi berendezés aligha jelent komoly akadályt.

Hamarosan rájöttem, hogy kissé elhamarkodva ítéltam.

A villanyzsinórok menetét követve, a második szobában hamarosan megtaláltam azt az elektromos telepet, amely a vészcsengők mágneseit táplálta; természetesen kikapcsoltam a zsinórokat s most már egész gondtalanul haladtam tovább, amikor egyik ajtó mögött, a közvetlen közelemben, beszélgetés és lábdobogás zaja hangzott fel.

Éppen csak annyi időm maradt, hogy megbujjak az egyik hatalmas asztal alacsony lapja alatt, amikor kinyílt az ajtó és acetilénlámpa fénye csapódott a padlóra.

A lámpa fénykörében egy férfi és egy asszony lépett a szobába.

A vibráló fény kísértetiesen megvilágította arcukat s amint feléjük pillantottam, alig tudtam visszatartani a meglepetés felkiáltását.

A nő, ugyanaz volt, akit a palmasi kolostor golyózáporából kimentettem.

Rosita gyanúja tehát helyes volt; beugrot-

tam a ravasz fogásnak s ezzel lehetővé tettem, hogy a légiószereclőszerraktárát a levegőbe röptessék.

Fogaim összecsikordultak a dühtől; legszívesebben rávetettem volna magamat a gyanútlanul beszélgető párra.

Szavaik szerencsére magamhoz térítettek s most már megfeszített idegekkel hallgatóztam.

Cseppet sem sugdosódtak; úgy látszik, tökéletes biztonságban találták magukat, azonfelül pedig nem spanyolul, hanem — orosz nyelven folyt a diskurzus.

Persze, nem gondolhattak arra, hogy az asztal alatt a légiószereclőnek olyan altisztje kuksol, aki annakidején Szibéria pusztáit is végigkóstolta Omszktól Krasnojarszkig, s tökéletesen érti gyors, lihegő szavaikat.

A férfi kérdezett s a nő felelt; úgy látszik, az anarchista kémközpont vezetője állott előttem.

— A siffre kulcsát is sikerült elhozniá...?

— Sajnos, nem... sietnem kellett, már csak a leány miatt is... talán majd Serao...

— Seraora ne számítsen. Azt hiszem, valami baj történt vele, két nap óta nem jelentkezik. Mi van az őrmesterrel...?

Aha, ez én vagyok. Tehát ennyire számon tartják igénytelen személyemet. Megfeszített idegekkel hallgatóztam tovább.

Az asszony hangjából sziszegő gyűlölet csapott ki.

— Azt hiszem, elintéztem. Serao embere megvádolta az Ybanez-leány előtt, hogy a robbanás előkészítésében segédkezett nekem.

— Ostobaság. Az Ybanex-leány sokkal okosabb...

— Az Ybanex-leány egy ostoba, szerelmes liba, aki úgy beugrott a mesének, mint a parancsolat. Féltékenységi rohamában mindjárt jelentést is írt s az őrmester azóta bizonyosan fogoly...

— Bosszantó, hogy nem tudják biztosan. Seraonak már jelentenie kellett volna.

Néhány másodpercre csend lett; azt hiszem, mind a hárman Seraora gondoltunk, csak hogy én homlokegyenest ellenkezőt kívántam neki, mint a másik kettő.

Azután hirtelen az asszony kérdezett.

— Mi van az Ovideonál elfogott tisztekkel? Vallottak?

A férfi arcára sátáni vigyorgás ült ki.

— Nem... és azt hiszem, nem is fognak.

— Csak nem végezték ki őket? — csattant az asszony hangja.

— Még tizennyolcan élnek közülük. A többi húsz belepusztult a vallatásba.

— Mindig mondtam, hogy ne égensék a bőrüket. Abba pár nap alatt belepusztulnak s a halottak nem beszélnek.

— Legyen nyugodt, Lona... a többieket már nem égetik. Összefogattam egy tucat gyereket a környéken, azokat kínoztatom a szemük előtt. Ha hallaná, hogy üvöltenek... nem a gyerekek, hanem a tisztek... egyik-másik már beszél, de úgy látszik, kevés adatot tudnak.

— Holnap majd magam veszem kezembe a vallatásukat. Mennyi arany van még?

— A fele az ovideói és sebastiani kincseknek.

A templomi kegytárgyakról egyik sem akar tudni, pedig a dolog sürgős, mert a megbízott követelözik.

— Majd a megbízottnak is befogom a száját. Elvégre az ígért repülőgépeket még ma sem szállították le.

A férfi cigarettára gyújtott. Megismertem a hosszú, szipkás márkát; Oroszországban a cári uralom tisztjei szívták ezt a fajtát.

— Mondja, az Ybanez-lány nem tudna egyet-mást mondani a kincsekről...?

Az asszony tűnődött egy pillanattig.

— Hogy tud róluk, az bizonyos... hogy sikerül-e szólasra bírni, nem tudom... nagyon elszánt fajta... légiós-vér van benne...

— Hát mondja neki azt, hogy megmentjük az őrmesterét, ha beszél.

— Jó, majd megpróbálom. Menjünk aludni, ugyancsak elfáradtam.

— Menjünk. Mondja csak, a leány — biztos őrizet alatt van?

— Gondolhatja. Azért nem csukattam a kázmatóba, mert jobb, ha állandóan szem előtt van.

— Hát hová tette tulajdonképpen?

— Az őrség szobája mellett van egy fülke, ahol az őrpáncsnok alszik. Igaz, hogy így katonák között van, de legalább nincs egyedül. Elvégre nem vagyunk zárdaszázok.

A férfi nevetett.

— Remek munkatárs maga, Lona... azt hallom, nagyon csinos a kicsike.

— Igen, de egyelőre még tiltott gyümölcs. Majd, ha én végeztem vele, akkor csinálhat, amit

akar... ha ugyan még akkor is csinosnak fogja tartani.

A lámpához hajolt. Válláról levonta a ruhát s fehérneműjének keskeny pántjából néhány iratot húzott elő.

— A palmasi átörési terv vázlatrajzai. Jó lesz, ha elzárja.

A férfi dörmögve forgatta a papírlapokat, felgyulladt szemei azonban az arszony gömbölyű vállára tapadtak.

A kalandornő mindebből semmit sem látszott észrevenni, noha egész magatartásán meglátszott, hogy tisztában van szépségének kárhozatos vonzó erejével.

A férfi végül is feltárta egy nehéz mahagóni szekrény ajtaját és beletette az iratokat. Megfigyeltem, hogy nyitáskor is, becsukáskor is másodpercekig babrált valamit a szekrény hátsó falán.

Még néhány közömbös szót váltottak, azután együtt kimentek ugyanazon az ajtón, amelyen jöttek.

A dühtől és felháborodástól fuldokolva kúsztam elő rejtékhelyemről.

Most hát megtudtam, ki az a ütözköztető „L”, de megtudtam azt is, hogy milyen hitvány rablás-vágy miatt kínoznak halálra az anarchisták ártatlan gyermekeket.

Ami pedig elsőnek kellett volna említenem, megtudtam, hol őrzik Rositát, sőt megismertem az elrabolt hadititkok rejtékhelyét is.

Azonnal elhatároztam, hogy egy csapára két legyet ütök.

A földszintre még nem tanácsos lemennem, hiszen alig mult éjjél; ide viszont az éjszaka folyamán már aligha jönnek vissza a cinkostársak, az elrabolt hadititkokat tehát kényelmesen visszaszerezhetem.

A mahagóni szekrényhez léptem és villanylámpám fénye mellett gondosan vizsgálni kezdtem.

A
nyérn
hátsó
tett,
kötte

lett,

olyan
kis
amin
hetel

lanul
száze
mag

férfi

tam

XIII. FEJEZET.

Az elővigyázat nem is volt indokolatlan.

A fal és a szekrény hátsó oldala között te-nyérnyi hézagot pillantottam meg; a zártól a hátsó falig viszont alig látható fekete huzal vezetett, amely különös alakú kapcsolóval állott összeköttetésben.

Amint tovább libbentettem a fényt, a fal mellett, a földön, hosszúkás dobozt pillantottam meg.

Most már beláttam, hogy az anarchisták nem is olyan ügyetlenek, mint amilyennek gondoltam; a kis láda valami robbanószert tartalmazott s amint valaki avatatlan kézzel a zárhoz ért, menthetetlenül begyújtotta volna a pokolgépet is.

Az egész szerkezet olyan ötletesen, láthatatlanul volt megkonstruálva, hogy száz kém közül százegy egész bizonyosan felrobbantotta volna magát vele.

En is csak azért vettem észre, mert láttam a férfi különös működését a szekrény kinyitásakor.

Habozva álltam meg a különös pokolgép előtt.

Fogalmam sem volt a szerkezetéről és tudtam, hogy egy helytelen mozdulat: biztos halál.

amely egyuttal Rositát is reménytelenül romlásba dönti.

Végül is azonban be kellett látnom, hogy nem tölthetem a drága perceket haszontalan tépelődéssel; vagy sikerül ártalmatlanná tennem a pokolgépet, vagy pedig: egyetlen pillanat alatt befejeződik számomra minden földi probléma a visszakeresendő hadititkokkal és Rositával egyetemben.

Elővettem a zsebkésemet s a kisebb pengével közelítettem meg a kapcsolószerkezetet.

Kezem láthatóan remegett; ezeken a pillanatokon nem csupán Rosita és az őrmagam, hanem talán a nemzeti hadsereg ezer és ezer tagjának élete is mullott.

Gyors mozdulattal rántottam meg a kést s a vékony húzal pattanva vágódott szét.

Minden idegszálamat megfeszítve hallgattam, hogy nem hallom-e a gyújtózsínór jólismert, halált jelentő percegését.

Egyik másodperc telt a másik után.

Semmi nesz, csupán a saját ziháló lélegzésemet hallottam.

Megkönnyebbülve sóhajtottam fel.

Egyelőre túl voltam a veszélyen s ami fő, a szekrény is kinyitható közelségben állott előttem.

A régimódi zárát nem volt nagy mesterség felpattantani; negyedórába sem telt és feltárult előttem a szekrény ajtaja.

Ma már bevallhatom, azokban a pillanatokban elfogott a vadászláz; zseblámpámmal világítva egymásután emeltem ki és tüntettem el az iratokat s ebben a munkában annyira elmerültem,

hogy a legegyszerűbb óvatosságról is megfeledek-
tem.

Arra riadtam fel, hogy hátulról fény vetődik
felém s egy halálosan kiméretlen hang szól rám
fojtottan.

— Fel a kezekkel...

Nem próbáltam ellenkezni; engedelmesen ég-
nek emelt karokkal vártam sorsom beteljesülését.

— Megfordulni!

Megfordultam.

Lona asszony állott előttem; vékony pongyola
födte felső testét; lábain azonban ugyanaz a
katona-nadrág és csizma volt, amelyben előbb lát-
tam. Kezében revolvért, baljában lámpát szoron-
gatott.

Mindkettőnket váratlanul ért a találkozás,
kettőnk közül azonban természetesen ő volt job-
ban meglepve.

Inkább lehelte, mint mondta a nevemet.

— Senky őrmester...

— Úgy van. Kicsit váratlan vizionálás a
palmasi kaland után. Igen?

Felvillámlott a szeme. Tekintetéből fanatikus
gyűlölet villant felém.

— Hm... Senky őrmester... — mormogta,
mint aki nem hisz a saját szemeinek. — Sejtet-
tem, hogy ha az első csapda nem is sikerül, a
másodikba okvetlenül beleesik. Rosita olyan csal-
étek, amelynek a hatása vitathatatlan.

— A senoritát talán hagyjuk ki a játékból.
Adjon jelt az őrségnek, ezuttal én vesztettem.

— Még pedig végérvényesen.

Közelebb lépett s a hangja parancsolóan csattant.

— Rakjon ki a zsebéből mindent. Gyorsan!

Engedelmeskedtem. Ez a parancs ugyanis meglepően ostoba volt; nem is diktálhatta más, csak az indokolatlan idegesség.

A zsebembe nyultam s a következő pillanatban már repült a revolverem.

A kalandornő feljajdult és kiejtette kezéből a revolvért; jól sikerült dobás volt, jeléül annak, hogy az idegeim kitűnően bírták a feszültséget.

A következő pillanatban már az asszony nyakán lógtam.

Meglepő erővel védekezett; alig tudtam elfogni a torkát, nehogy sikoltson.

A lámpa koppanva esett a földre, de füstös bűzt árasztva, tovább égett.

Eszeveszett düh tizszerezte meg az erőmet.

Azt is tudtam, hogy ez a küzdelem valóban életre-halálra megy, de meg a kihallgatott beszélgetés sem volt alkalmas arra, hogy kiméletessé tegyen.

Néhány pere és a kalandornő összezúzott gégefővel, élettelenül omlott el a karjaim között.

Lassan a földre eresztettem és lihegve felálltam.

A lámpát az asztalra tettem s pillantásom a mahagóni szekrényre esett.

Tudtam, minden pillanatban rámníthat valaki, ugyancsak sietnem kellett.

Felkaptam a lámpát és a szekrényhez léptem.

A fal mellett ott húzódott a pár perc előtt ártalmatlanná tett gyújtózsín. Alátartottam a lángot s amikor hirtelen szikrázva égni kezdett, felkaptam a földről elhajított revolveremet és kiugrottam a folyosóra.

Minden elővigyázat nélkül dobogva rohantam végig rajta.

Még nem értem el a kanyarodóhoz, amikor a hátam mögött pokoli dördülés rázta meg az épületet.

Téglák, terméskődarabok zuhantak rám, a lépcső korlátja valósággal kirepült mellőlem.

A robbanást még egy második is követte, majd az utána beálló halálos csendbe kétségbeesett harsogással vjjogott bele valahol a rádió.

Ajtók csapódtak, a folyosók és a földszint megtelt felriadt, álmos, tanácstalan emberekkel.

Ugrásra készen lapultam a lépcső tetején.

A lámpa fénye éppen ráesett, százan is láthattak, de senki sem törődött velem.

Valaki rohanni kezdett a robbanás színhelye felé s erre minden ember fejvesztett nyájként tödült utána.

Elhúzódtam a rohanó csoport elől s a kidőlt lépcsőkorlát romjain inkább estem, mint kuszta lefelé.

Felvont revolverrel igyekeztem tájékozódni s néhány másodperc múlva berontottam az őrség szobájába.

— Rosita...!

— Segítség! Itt vagyok...!

A hang egy lezárt, alacsony ajtó mögül sikoltott felém.

Visszanéztem.

Egyelőre még nem fedeztek fel, de akármelyik pillanatban bebotozhatnak valaki.

Nem volt vesztegetni való időm.

Felemeltem revolveremet, lövéseim nyomán szilánkokra forgácsolódva pattant le a zár.

Rosita a lábaimhoz esett.

A szobában, durva prieszen, mörképfű altsízt tápászkodott. Tökrészeg volt, alighanem Rosita tiszteletére itta le magát a sárga földig.

Felcsapott bennem a gyűlölet lángja.

Revolverem ismét eldőrent s a részeg alak átlőtt fejével dőlt vissza a prieszre.

A kapu felől is lövöldözés zaja hangzott; a detonáció nyomán pánik keletkezett s a zűrzavarban alkalmasint egymásra lőttek az anarchisták.

Karjaimba kaptam Rositát és kirohantam az udvarra.

Valaki elélem állt, erélyes rúgással háritottam el az útból.

Az udvar hátulsó része felé rohantam, amerre a huertákat körülvevő alacsony kőkerítés húzódott.

Közvetlenül mellettünk ropogva égett a hadiszállítás s vésztojószerű szikraeső hullott a környező sátrakra és fabódéokra.

Akaratom ellenére alaposan bebiztosítottam a menekülés útját.

Odafent még nem tudják elképzelni, hogy mi történt s mire rájönnek, ha ugyan rájönnek, már

biztonságban lehetünk a hegyvidék északi lejtőjének sziklatengerében.

Sikerült elérnünk a huerta kerítését; lihegve álltam meg a környező leanderbozót szélén.

Rosita, amint földet érzett a lába alatt, hirtelen ismét a tetterős, bátor Rosita lett.

Felnézett rám és megszorította a kezemet.

— Köszönöm, señor Senky... — mondta s egyenletes, gyors lépésekkel megindult a sűrűben északnyugat felé.

Katonák, markotányosok, nők rohantak el mellettünk fülhasogató ordítózással.

Néhány reinosai civil állt az elhagyott sátrak között és szenvtelen, közömbös arccal nézték a tüzet.

Nem is igyekeztem rejtőzni előlük; az arcukra volt írva, hogy örülnek az anarchista fellegvár pusztulásának s csak a hetek óta dühöngő terror veszi el kedvüket véleményük nyilvánításától.

Kiértünk az útra. Szemben velünk hatalmas szénásszekér kocogott. A befogott öszvérek nyakán vidáman csilingelt a csengő.

Hirtelen elhatározással a kocsi mellé léptem.

— Hé, öreg, a tengerhez mész?...

— Oda... Santanderbe...

— Nem vinnél el bennünket is?...

Végignézett rajtunk szakértő szemmel. Ostorával az égő hadiszállás felé mutatott.

— Onnan jöttök?

— Onnan... menekültek vagyunk.

Amíg beszéltem, kezem görcsösen szorom-

gatta a revolvert, hogy a kocsis első, esetleges
áruló mozdulatára lőhessek.

D erre nem volt szükség.

Az öreg hirtelen leszállt a kocsiról és meg-
fogta az öszvéreket.

— Bujjanak be a széna közé. De siessenek,
mert megláthat valaki...

meg

mere

zött

a ki

valan

körst

tünk

fény

est

alig

egyil

doza

arcá

zalm

XIV. FEJEZET.

A tenger mozdulatlanul pihent.

A langyos passzát-szél alig-alig mozgatta meg a vitorlát.

Jobbra tőlünk regényes homályba burkolózva meredt a magas part, amelynek kiugró sziklái kőzött néhol magányos fügefák szomorkodtak.

Miguel a kormánynál ült, de keveset törődött a kis hajó irányával. Gitárt pengetett s énekelt valami ősi, szomorú galicin dallamot.

Kellemes baritonhangja messze elszállt a tükörsíma víz felett.

Alkonyodott s valahol, nagyon messze előttünk már feltűntek San Sebastian kikötőjének fényjelzései.

Olyan nyugodt, olyan megejtően csendes nyári est borult fölénk, hogy szinte hinni sem lehetett: alig pár kilométernyire tőlünk a világtörténelem egyik legcsúnyább, legvéresebb kalandja szedi áldozatul a békés emberek tízezreit.

Rosita mellettem ült a hajó orrában; mosolygó arcán láttam, hogy ezúttal nem hazájának borzalmas élet-halál harcára gondol, hanem elmerül

a csend, a nyugalom és békeesség olyan ritka élvezetében.

A galicin halászlányok bodros, habosfehér viseletében volt s ez a jelmezszerű ruha még vonzóbbá, még csodálatosan ragyogóbbá tette szépségét.

Nem akartam beszédrel megzavarni, de hirtelen ő fordult felém és karomra tette a kezét.

— Edmondo... valamit meg kell mondanom magának...

— Mit, senorita?

— Azt, hogy amikor azt a levelet írtam magának...

— Ne folytassa, senorita, tökéletesen megértem. Remélem, hogy San Sebastianban majd sikerül magamat tisztáznom a vádak alól.

— Nem kell tisztáznia magát. Nincsenek vádak...

Meglepődve tekintettem rá!

Szemében opálosan fénylett egy áruló könnycsepp.

— Hogyan, senorita... hát mégis bizott bennem...?

Megcsóválta a fejét.

— Nem... sajnos, nem bíztam magában... azaz, hogy elhittem minden rágalmat, amit mondtak magáról... csak...

A part vonala elmosódott a szemem előtt.

Azt hiszem, abban a percben semmit sem láttam a világból, csak azt a halkán, töredezetten beszélő ajkat, amely ott vonaglott alig egy arasznyira az ajkam előtt.

— Csak?...

— Csak... nem akartam, hogy bántsák...

összetéptem a megírt feljelentést... azt hittem,
átmenekül Franciaországba... maga lett volna
az első áruló, akit Rosita Ybanez futni enged...

— És... ezt... meg tudta volna tenni, Ro-
sita?...

— Megtettem...

Egyszerűen, halkán hangzott a szó, pedig
több volt, mint minden eskü, minden fogadkozás,
minden asszonyi áldozat.

— Köszönöm, Rosita... — suttogtam s las-
san a karjaimba vettem, mint a pelyhet.

Miguel éneke a hátunk mögött hirtelen el-
hallgatott.

S az alkonyat békés csendjében hajónk simán
úszott San Sebastian egyre fényesebben ragvógó
lámpái felé...



MEGJELENIK HETENKÉNT.

MINDEN JOG FENNTARTVA.

Magyar Rt., Budapest — Főigazgató: Csézy Aladár

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: Báthory-Hüttner János

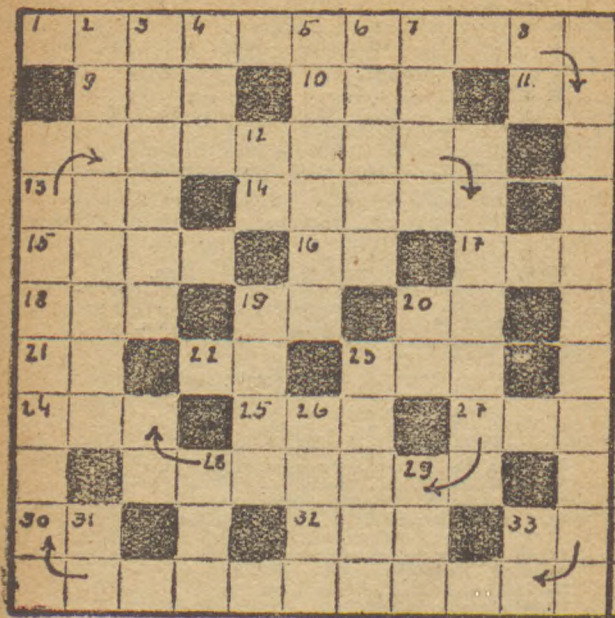
A Tarka Regénytár eddig megjelent kötetei:

II. EVFOLYAM.

1. J. Tempest: Vámpir.
2. E. Marteaux: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátán temploma.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De. Zacca: Mumbull, a félszemű.
9. A. Croft: A rhani nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schaffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Tompson: Az elveszett oázis.
16. A. C. Heil: Mandzsúria a kockán.
17. C. Green: A sátán bábszínháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abesszíniában.
19. L. Chiron: Herakiri.
20. F. Wahl: Átkos szenvedély.
21. Alex H. Asch: Az ördögsgiget fantóma.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. H. Frick: Igazolja magát.
24. Lel. U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Átkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.
33. J. Creix: Szökés a Santé-ből.
34. O. Wood: Az embercsempész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powel: A sanghai koldus.
37. A. Betnar: A hétéletű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barcelona.
40. Frantz Schultz: A tigrisarcú ember.
41. O. Wood: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztés.

Vahatók a Tarka Regénytár kiadóhivatalában VIII. József-krt. 5.

Keresztrejtvény.



A Tarka Regénytár szerkesztőségének új címe:
 Budapest, VIII., József-körút. 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6— $\frac{1}{2}$ 8 óra
 között.

dőso

11.

Kuty

eleje

vár.

23.

Hibá

33.

dalli

Ruha

ges

máes

hang

Kárt

keve

VIZSZINTES SOROK: 1. Ismert Petőfi vers kezdősorai. 9. Egér teszi. 10. Új idegen szóval (y—j) fon. 11. A ruha része. 13. L. M. L. 14. Hajfestőszer. 15. Kutyafajta. 16. Összetett mássalhangzó. 17. Angol eleje. 18. Ajtón van. 19. Vissza: zenei hang. 20. Lekvár. 21. Gáz mássalhangzói. 22. Köz ekedünk rajta. 23. Sapka vége. 24. Eta betűi keverve, ék. föl. 25. Hibás női név. 27. B. J. E. 30. Betű fon. 32. Pille vége. 33. Rag.

FÜGGŐLEGES SOROK: 2. Két szó: az első medallion magyarul, a második: nagy betegnek van. 3. Ruha része ék. hiány. 4. Majdnem inga. 5. A különleges ételek kedvelőire mondják. 6. Nem fiú. 7. Nyáron mássalhangzói. 8. Építési anyag. 12. Néha mássalhangzói. 19. Ennivaló. 20. Vissza: kérdőnévmás. 23. Kártyácsomag. 26. Vissza: sok németül. 28. Ről betűi keverve. 29. Hangnem. 31. Fa része. 33. Rag.

A TARKA REGENYTÁR

legközelebb megjelenő kötete:

E. A. RODRIGUEZ

Az alcazari máglya

című, megdöbbentő realitással rajzolt riportregénye a toledói alcazar fellegrvába szorult hőselekkü kadétoknak.

A spanyol polgárháború szomorú szenzációi ma kétségtelenül a legizgalmasabb, legaktuálisabb és legmaibb témát nyújtják az íróknak; az Alcazari máglya pedig remekbekészült alkotása ennek az új, mindig érdekfeszítő, filmszerű műfajnak.

A filmhíradók közvetlen szemléletét, lélekzetállító realitását és izgalmas eseménytorlódásait sűríti össze az Alcazari máglya; a fellegrvába szorult apró védősereg, a halál torkába taszított nők és gyermekek borzalmas szenvedései; az elfajult harc megdöbbentő kegyetlensége: egy egész vérbe és lángbaborított nép jajkiáltása és szenvedése ez a könyv.

Egy fiatal leány és egy ifjú kadét megkapóan költői egymásratalálása áll a cselekmény középpontjában; a torlódó események pehelyként dobálják a sers apró lapdált, az embert; míg végre a népek történetének egyik leghősibb vállalkozása elhozza a menekülést a sokat szenvedett hősöknek.

Megkapóan izgalmas és lebilincselően érdekes lesz a Tarka Regénytár legközelebbi kötete.



**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

HA

SZÉP FÉNYKÉPET

AKAR

FORDULJON

DISKAY

FOTÓMŰTERMÉHEZ

BUDAPEST

VII., RÁKÓCZI-ÚT 18. SZ.

TELEFONSZÁM: 1-348-81

Ezen szelvény felmutatása
ellenében egy drb. 13×18
cm nagyságban nagyképet
kap P

1.98-ért

PET

AY

HEZ

ST

3. SZ.

48-81

B-ért

